

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 305/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	4		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w P. z dnia (...) ((...))			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			

# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącnego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza		

	przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego,	

	nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.		wszyscy	Dane o karalności oskarżonych	Z. z Krajowego Rejestru Karnego	(...)-(...)
2.		W. G.		Dokumenty załączone do	(...)-(...)

			Sytuacja osobista skazanego	apelacji obrońcy ww.	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
1. 2.	Dane o karalności Dokumenty dołączone do apelacji obrońcy W. G.	Dokumenty urzędowe, których wiarygodność nie była kwestionowana przez sąd i uczestników postępowania.			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd					

<p>uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
	<p>Apelacja obrońcy oskarżonego W. G. (2) – k.4172</p> <p>1) na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść zaskarżonego wyroku, będący konsekwencją wskazanej poniżej obrazy przepisów</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p>	

postępowania, a	# niezasadny
polegający na	# zasadny
wadliwym	# zasadny
uznaniu i	# częściowo
błędnym	zasadny
przyjęciu, iż:	
• oskarżony w	# niezasadny
niniejszej	# zasadny
sprawie był	# zasadny
informowany	# częściowo
o tym, że	zasadny
z uwagi	# niezasadny
na obraz	# zasadny
sytuacji	# zasadny
finansowej	# zasadny
wynikający	# częściowo
z	zasadny
przedłożonych	# niezasadny
przez niego	# niezasadny
dokumentów,	# zasadny
koniecznym	# zasadny
jest	# częściowo
przerobienie	zasadny
tych	# niezasadny
dokumentów,	# niezasadny
które	# zasadny
zgodnie z	# zasadny
procedurami	# częściowo
bankowymi	zasadny
decydują o	# niezasadny
poziomie	# zasadny
zdolności	# zasadny
kredytowej i	# zasadny
to do stanu,	# częściowo
który	zasadny
pozwole na	# niezasadny
skuteczne	# niezasadny
wystąpienie	# zasadny
o kredyt czy	# zasadny
też pożyczkę	# częściowo
w wysokości	zasadny
pożądaną	# niezasadny
przez	# niezasadny
ubiegającego	# zasadny
się o	# zasadny
wsparcie	# częściowo
finansowe,	zasadny
podczas gdy	
w	

rzeczywistości	# niezasadny
oskarżony -	
W. G. (2)	# zasadny
nigdy nie	
był	# częściowo
informowany	zasadny
o tym, że	
dokumenty	# niezasadny
należałoby	
przerobić	# zasadny
lub	# częściowo
podrobić,	zasadny
bowiem	
gdyby taka	# niezasadny
sytuacja	
miała	# zasadny
miejsce nie	# częściowo
skorzystałby	zasadny
z usług	
kancelarii	# niezasadny
(...),	
natomiast	# zasadny
sytuacja	# częściowo
finansowa	zasadny
oskarżonego	
była dobra,	# niezasadny
a kredyt	
nie był mu	# zasadny
niezbędny,	# częściowo
tylko został	zasadny
zaciągnięty	
w celu	# niezasadny
rozwinienia	
działalności,	
w	
szczegółności	
że	
oskarżony	
przedtem	
zaciągał	
kredyty	
samodzielnie	
i nie	
spotykał się	
z odmową	
ze strony	
banków,	
natomiast	
skorzystanie	
z usług	

kancelarii
wynikało z
braku
czasu, który
oskarżony
poświęcał
na rozwój
firmy,

- każdy klient kancelarii wiedział, że pozyskuje ona kredyty w sposób nielegalny i oparcie na tym rozstrzygnięcia w sprawie, podczas gdy W. G. (2) żadna z osób pracujących w w/w kancelarii nie informowała o tym, że do uzyskania przez niego kredytu będzie konieczne podrobienie dokumentów, co potwierdzają wyjaśnienia oskarżonego i korespondencja mailowa znajdująca się w aktach sprawy, jaką oskarżony prowadził z

osobą
obsługującą
jego kredyt -
R. J.;

2) obraza
przepisów
postępowania
mającą istotny
wpływ na treść
orzeczenia tj. art.
7 k.p.k. poprzez
przekroczenie
granicy
swobodnej
oceny dowodów,
polegającej na
bezpodstawnym
przyjęciu w
sposób
„szampowy”
wobec
wszystkich
oskarżonych, w
oderwaniu od
złożonych przez
nich wyjaśnień i
bez
uwzględniania
odmiennych
okoliczności
związanych ze
zgłoszeniem się
przez nich do
Kancelarii (...) & Wspólnicy, że
wszyscy klienci
Kancelarii
Doradców (...) i Wspólnicy, w
tym wszyscy
oskarżeni w
niniejszej
sprawie byli
informowani o
tym, że z uwagi
na obraz sytuacji
finansowej
wynikający z
przedłożonych

przez nich dokumentów, koniecznym jest przerobienie tych dokumentów, które zgodnie z procedurami bankowymi decydują o poziomie zdolności kredytowej i to do stanu, który pozwoli na skuteczne wystąpienie o kredyt czy też pożyczkę w wysokości požądanej przez ubiegającego się o wsparcie finansowe, podczas gdy w rzeczywistości oskarżony - W. G. (2) nigdy nie był informowany o tym, że dokumenty należałoby przerobić lub podrobić, bowiem gdyby taka sytuacja miała miejsce nie skorzystałby z usług kancelarii (...), natomiast sytuacja finansowa oskarżonego była dobra, a kredyt nie był mu niezbędny, tylko został zaciągnięty w celu rozwinięcia

działalności, w szczególności że oskarżony przedtem zaciągał kredyty samodzielnie i nie spotykał się z odmową ze strony banków, natomiast skorzystanie z usług kancelarii wynikało z braku czasu, który oskarżony poświęcał na rozwój firmy;

3) obraza przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść orzeczenia tj. art. 7 k.p.k. w zw. z 410 k.p.k. w zw. z art. 5 k.p.k. poprzez bezpodstawną odmowę dania wiary wyjaśnieniom W. G. (2), w szczególności w zakresie w jakim wskazywał, że nie informowano go ani nie wiedział o tym, że dokumenty będą sfalszowane, podczas gdy przedstawił on rzeczywisty stan faktyczny sprawy poparty dokumentacją złożoną do akt postępowania,

natomiast Sąd oparł fakt na tym jakoby oskarżony wiedział o przestępczej procedurze kancelarii jedynie na dowodzie z pomówienia A. Z. (1) i pracowników kancelarii (...), którzy mieli interes w tym by obciążać klientów kancelarii z uwagi na toczące się przeciwko nim odrębne postępowanie dzięki czemu mogliby otrzymać łagodniejszy wymiar kary;

4) obraza przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść orzeczenia tj. art. 7 k.p.k. poprzez bezpodstawne danie wiary zeznaniom świadków uczestniczących w procedurze Kancelarii (...) tj. zeznaniom A. Z. (1), P. M. (1), Ł. M. (1) i innych pracowników kancelarii, w szczególności w zakresie w jakim

twierdzili,
jakoby każdy
klient kancelarii
wiedział, że
pozyskuje ona
kredyty w
sposób
nielegalny i
oparcie na tym
rozstrzygnięcia
w sprawie,
podczas gdy
W. G. (2)
żadna z osób
pracujących w
w/w kancelarii
nie informowała
o tym, że
do uzyskania
przez niego
kredytu będzie
konieczne
podrobienie
dokumentów, co
potwierdzają
wyjaśnienia
oskarżonego i
korespondencja
mailowa
znajdująca się w
aktach sprawy,
jaką oskarżony
prowadził z
osobą
obsługującą jego
kredyt - R. J.;

5) obraza prawa
materialnego w
zakresie
kwalifikacji
prawnej czynu tj.
art. 286 § 1 i 297
§ 1 kk poprzez
jego niewłaściwe
zastosowane i
przyjęcie, że
oskarżony
swoim
zachowaniem

wypełnił
znamiona
przestępstwa
oszustwa i
wyłudzenia
kredytu, podczas
gdy w
rzeczywistości
oskarżony nie
działał w celu
osiągnięcia
korzyści
majątkowej, nie
wiedział że
kredyt jest
uzyskiwany na
podrobionych
dokumentach
(brak
umyślności) i na
bieżąco spłacał
wynikające z
niego
zobowiązania do
czasu
zakończenia
działalności
gospodarczej,
jak również miał
zamiar spłacenia
zobowiązania
kredytowego w
całości, w
związku z czym
nie można
przyjąć by
oskarżony
swoim
zachowaniem
wypełnił
znamiona w/w
przestępstw.

6) obraza prawa
materialnego tj.
art. 33 § 1-3
kk w zw. z art.
53 kk poprzez
jego niewłaściwe
zastosowanie

polegające na przyjęciu, że oskarżony dopuścił się czynu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej jak również bez wzięcia pod uwagę przy ustalaniu wysokości stawki dochodów oskarżonego, jego warunków osobistych, stosunków majątkowych i możliwości zarobkowych, mając na uwadze że oskarżony od roku nie pracuje i nie uzyskuje dochodów z uwagi na fakt że jego pracodawca (...) sp. z o.o. znajduje się w upadłości i do dnia dzisiejszego oskarżony nie otrzymał nawet świadectwa pracy, by móc zarejestrować się w Urzędzie Pracy jako bezrobotny i otrzymać zasiłek;

7) w konsekwencji powyższego nadto na podstawie art. 427 § 2 k.p.k.

w zw. z art. 438 pkt 4 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił rażąco niewspółmierność orzeczonej względem oskarżonego kary w całości, ze względu na ww. zarzuty, jak i w szczególności błędne nie ustalenie okoliczności łagodzących wobec oskarżonego.

**Apelacja
obrońcy
oskarżonego
J. W. (1):**

1. naruszenie prawa procesowego, które miało wpływ na treść wyroku, a mianowicie art.5 § 2 kpk oraz art.7 kpk przez nieuwzględnienie nie dających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego,

2. dokonanie błędnych ustaleń faktycznych polegających na przyjęciu, iż oskarżony dopuścił się wskazanych w opisie

przypisanych
mu czynów.

**Apelacja
obrońcy
oskarżonej L.
J.:**

1. obraza
przepisów
postępowania,
mającą wpływ na
treść wyroku tj.:

1. przepisu
art. 410 k.p.k.
poprzez jego
naruszenie i
pominięcie przez
Sąd przy
wyrokowaniu
dowodu
ujawnionego na
rozprawie
głównej w dniu
24 lutego 2021
roku, tj. dowodu
z przesłuchania
T. S., który
to dowód został
przez Sąd
dopuszczony na
wniosek obrońcy
oskarżonej L. J.,

2. przepisu art.
7 k.p.k. w zw. z
art. 424 § 1 pkt
1 k.p.k. poprzez
całkowite
zaniechanie
dokonania przez
Sąd I instancji
oceny dowodu
z zeznań T.
S. (protokół
rozprawy
głównej z dnia
24 lutego 2021
r.) a tym samym
sporządzenie

uzasadnienia
wyroku w
sposób wadliwy,
albowiem sąd
nie odniósł się
w jakikolwiek
sposób do tego
dowodu,

3. przepisu
art. 7 k.p.k. w
zw. z art. 410
k.p.k. poprzez
przekroczenie
granic
swobodnej
oceny
zgromadzonego
materiału
dowodowego i
wkroczenie w
sferę dowolności
tych ocen bez
dokonania
kompleksowej i
wzajemnej jego
analizy
przejawiające się
w:

a) błędnej
ocenie
zgromadzonego
w sprawie
materiału
dowodowego w
postaci zeznań
A. Z. (1), w
zakresie w jakim
Sąd uznał, iż była
pełni świadoma
przestępczego
procederu,
podczas gdy
z zeznań A.
Z. (1) (k.
118-119) wynika,
że L. J. nie
była świadoma
sfalszowania

dokumentu
przez A. Z.
(1) i jego
współpracowników,

b) błędnej
ocenie
zgromadzonego
w sprawie
materiału
dowodowego w
postaci zeznań
A. Z. (1), E. O.,
P. M. (1) i Ł. M.
(1) w zakresie w
jakim Sąd uznał
je za wiarygodne
i stanowiące
podstawę do
ustaleń
faktycznych w
zakresie
świadomości
oskarżonej
bezprawnego
działania w/
w, podczas gdy
Sąd I instancji
oceniając
zeznania
świadków i
czyniąc na tej
podstawie
ustalenia
faktycznie nie
wskazał w
sposób
zindywidualizowany
w jakim zakresie
dowody te, które
uznał za
wiarygodne
wskazują, iż L. J.
była świadoma
podrobienia
przez A. Z.
(1) i współników
dokumentów,

c) błędnej ocenie zgromadzonego dowodu i sprzeczności w zakresie uznania przez Sąd, że zgromadzone dowody wskazują, iż L. J. popełniła zarzucane jej czyny w ten sposób, że przedłożyła w bankach „za pośrednictwem Kancelarii doradców (...) 8s Wspólnicy, Z. 8s M. (...) szczegółowo w zarzucie wskazane dokumenty, podczas gdy jednocześnie Sąd ustalił (str. 37) że L. J. zaniósła dokumenty osobiście do banku,

d) błędnej ocenie dowodów, która doprowadziła Sąd do uznania, że zeznania A. Z. (1), E. O., P. M. (1) i Ł. M. (1) zasługują na wiarę, jedynie z tego powodu, że pomimo pouczenia o treści art. 182 § 3 k.p.k, składali

oni zeznania (w przypadku E. O. podtrzymanie wyjaśnień), „nie przerzucają swoimi wyjaśnieniami/ zeznaniami odpowiedzialność na inne osoby, gdyż opisując przestępstwa, o których mieli wiedzę, równocześnie sami siebie obciążają udziałem w nich”, podczas gdy okoliczność ta nie czyni zeznań wiarygodnymi, a jedynie wskazuje na konieczność wypełnienia przez w/w powinności wynikającej z art. 60 § 3 i 4 k.k., a Sąd I instancji wskazując kryteria oceny dowodu z pomówienia (k. 104 - uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w K. cytowanego przez Sąd I instancji) nie dokonuje takiej oceny,

e) błędnej ocenie, iż zgromadzony w sprawie materiał

dowodowy wskazuje, że L. J. była świadoma konieczności podrobienia przedłożonej dokumentacji, która miała służyć uzyskaniu stosownego kredytu pożyczki, podczas gdy okoliczność tą poza wątpliwej wiarygodności zeznaniami A. Z. (1) i jego wspólników, żywo zainteresowanych prezentowaniem zbieżnej z prezentowaną przez oskarżenie wersją wydarzeń, podczas gdy brak jest obiektywnych dowodów świadczących o tej okoliczności, a zeznania te nie spełniają kryteriów oceny wiarygodności dowodu z pomówienia, które to kryterium wskazuje Sąd 1 instancji na stronie 104 uzasadnienia zaskarżonego wyroku,

f) błędnej ocenie dowodów w

postaci
zgromadzonych
w aktach
dokumentów w
postaci
wniosków
kredytowych
podpisanych
przez L. J. i
dołączonych do
nich
poświadczonych
za zgodność
przez A. Z.
(1) załączników,
jako
wskazujących na
świadomość
oskarżonej w
zakresie
podrobienia tych
dokumentów,
podczas gdy
dokumenty te
w żaden sposób
nie świadczą
o wypełnieniu
przez oskarżoną
przesłanek
czynów
zarzucanych
aktem
oskarżenia,

g) błędnej
ocenie, iż
materiał
dowodowy
wskazuje, że L.
J. dopuściła się
zarzucanych jej
czynów
umyślnie,
działając z
zamiarem
kierunkowych,
albowiem „z
zeznań A. Z.
(1), P. M. (1)
i Ł. M. wynika

jednoznacznie,
że wszyscy
klienci ich
kancelarii byli
informowani o
tym, że z uwagi
na obraz sytuacji
finansowej
wynikający z
przedłożonych
przez nich
dokumentów,
konieczne jest
przerobienie
tych
dokumentów,
które zgodnie
z procedurami
bankowymi
decydują o
poziomie
zdolności
kredytowej i
to do stanu,
który pozwoli
na skuteczne
wystąpienie o
kredyt czy
pożyczkę w
wysokości
pożądaną przez
ubiegającego się
o wsparcie
finansowe”

h) błędnej
ocenie iż
materiał
dowodowy

wskazuje na
wypełnienie po
stronie
oskarżonej
znamion
przestępstwa z
art. 286 § 1
k.k., podczas gdy
z dowodu z
dokumentów w
postaci
porozumienia (k
69 i 77) wynika,
że L. J. zawarła z
bankiem
porozumienie w
zakresie spłaty
zadłużenia,
dokonywała jego
spłaty, a zmiana
zdolności
finansowej
kredytobiorcy z
założenia została
błędnie
utożsamiona
przez Sąd z
zamiarem
dokonania czynu
z art. 286 § 1 k.k.,
przy czym sąd
nie wskazuje,
które dowody
wskazują na
możliwość
przypisanie L.
J. popełnienia
przestępstwa z
art. 286 § 1 k.k.

i) błędnej
ocenie, iż
materiał
dowodowy
pozwala na
przypisanie
oskarżonej
odpowiedzialności
za popełnienie
przestępstwa z

art. 297 § 1 k.k.
i art. 286 § 1
k.k., podczas gdy
przestępstwa te
mogą być
popelnione
jedynie umyślnie
w postaci
zamiaru
bezpośredniego,
a z materiału
dowodowego nie
wynika
umyślność po
stronie
oskarżonej, zaś
analiza oceny
dowodów
dokonanej przez
sąd wskazuje, iż
wnioski z tej
oceny wskazują
na ustalenie
przez sąd po
stronie
oskarżonej
zamiaru
ewentualnego,
co wyklucza
możliwość
przypisania
odpowiedzialności
za w/w
przestępstwa,

4. przepisu
art. 5 § 2
k.p.k. poprzez
dokonanie
ustaleń przez
Sąd I instancji
i rozstrzygnięcie
wątpliwości na
niekorzyść
oskarżonej
przejawiające się
w uznaniu że
dowody
zgromadzone w
sprawie

wskazują, że za pośrednictwem A. Z. (1) i jego współpracowników przedłożyła w (...) Bank (...) S.A. i (...) S.A. podrobione i nierzetelne dokumenty, podczas gdy oskarżona wyjaśniła, iż nie była świadoma przestępczego procederu, a obiektywne dowody w postaci dokumentów, które zostały poświadczane za zgodność przez A. Z. (1) nie pozwalają na przypisanie oskarżonej zarzucanych jej czynów, co czyni ustalenia Sądu I instancji dowolne i błędne,

5. błąd w ustaleniach stanu faktycznego przejawiający się:

a) błędnym ustaleniu, że oskarżona miała świadomość przestępczego procederu, którego dopuszczał się A. Z. (1) i jego

współpracownicy
w związku z
pozyskaniem na
rzecz oskarżonej
kredytów,

b) błędne
ustalenie strony
podmiotowej
przestępstwa po
stronie L. J.,
tj, umyślności
popelnienia
przestępstwa z
art. 286 § 1
k.k.. i art. 297
§ 1 k.k., podczas
gdy materiał
dowodowy
zgromadzony w
sprawie nie
pozwala na
przyjęcie, iż
oskarżona była
świadoma
podrobienia
dokumentów, a
w konsekwencji
nie wypełniła
znamion w/w
przestępstw,

c) błędnym
ustaleniu
wysokości
szkody, która w
żaden sposób
nie uwzględnia
dokonywanej
przez oskarżoną
spłaty kredytu
zgodnie z
zawartą umową i
porozumieniem.

**Apelacja
obrońcy
oskarżonego
L. K. (1):**

1. dokonanie błędnych ustaleń faktycznych poprzez przyjęcie, iż oskarżony w dniu 01 kwietnia 201 r. w P. działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej poprzez uzyskania dla siebie pożyczki z banku, za pośrednictwem Kancelarii Doradców (...) & Wspólnicy, Z. & M. (...) z/s P. ul. (...), przedłożył w siedzibie (...) Banku (...) S.A. w P. przy ul. (...) nierzetelne i podrobione dokumenty potwierdzające wysokość osiągniętych dochodów z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej pod nazwą „E.” Ł. K. (1) z/s P. nr 3M w postaci:
- zeznania o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) PIT 36L w roku

podatkowym
(...) z
wykazany
przychodem w
kwocie
2.828.858,40zł,
kosztem
uzyskania
przychodów w
kwocie
2.465.123,60zł,
dochodem w
kwocie
363.734,80zł z
widocznym
odciskiem
pieczęci o treści
Pierwszy Urząd
Skarbowy w S.
i datą wpływu
(...) - informacji
o wysokości
dochodu (straty)
z pozarolniczej
działalności
gospodarczej
(...) w roku
podatkowym
(...) z
wykazany
przychodem w
kwocie
2.828.858,40zł,
kosztem
uzyskania
przychodów w
kwocie
2.465.123,60zł,
dochodem w
kwocie
363.734,80zł z
widocznym
odciskiem
pieczęci o treści
Pierwszy Urząd
Skarbowy w S.
i datą wpływu
(...) Ir., - a także
we wniosku
o udzielenie

kredytu
gotówkowego
oraz w
pisemnym
oświadczeniu
stanowiącym
załącznik do
wniosku zawarł
nierzetelne
pisemne
oświadczenie o
wysokości
osiąganych
dochodów przez
firmę (...).(..."
Ł. K. (2) za
lata 2009-2010,
co miało istotne
znaczenie dla
uzyskania
przedmiotowego
wsparcia
finansowego i
czym
wprowadził
pracowników
pokrzywdzonego
banku w błąd,
co do zamiaru
i możliwości
spłaty
zaciągniętego
zobowiązania
finansowego, w
następstwie
czego
doprowadził
Bank (...) S.A. do
niekorzystnego
rozporządzenia
mieniem
znacznej
wartości w
postaci
pieniędzy w
kwocie łącznej
300.000,00zł
przyznanego
kredytu
gotówkowego nr

(...) - ooo
z dnia (...)
czym działał na
szkodę Banku
(...) S.A., który
to błąd miał
wpływ na treść
wyroku, podczas
gdy prawidłowo
dokonana
analiza
całości kształtu
zgromadzonych
w sprawie
dowodów,
nakazuje
przyjęcie
twierdzenia, że
oskarżony nie
dopuścił się
zarzucanego mu
czynu, w
szczególności iż
w zakresie
owego czynu nie
sposób przyjąć,
ażeby to
oskarżony miał
świadomość, iż
dokumenty
finansowe
związane z
prowadzoną
przez niego
działalnością
gospodarczą
oraz treść
wniosku o
udzielenie
kredytu
gotówkowego
mogą zostać
uznane za
nierzetelne i
podrobione, a
nadto, ażeby
działał on z
zamiarem
wprowadzenia
pracowników

banku w błąd w zakresie zamiaru i możliwości spłaty zaciągniętego zobowiązania finansowego i tym samym wyczerpał swoim zachowaniem znamiona czynu z art. 286§1k.k. w zw. z art. 294§ 1 k.k. i art. 297§ 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

2. dokonanie błędnych ustaleń faktycznych poprzez przyjęcie, iż oskarżony w okresie od (...) działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz - w celu uzyskania dla siebie pożyczki pieniężnej dla małych firm, za pośrednictwem Kancelarii Doradców (...) & Wspólnicy, Z. & M. (...) z/s P. ul. (...), przedłożył w (...) Bank (...) S.A. w P. Oddział w P. przy ul. (...) nierzetelne i podrobione dokumenty dotyczące

prowadzonej
działalności
gospodarczej
pod firma
(...)(...)" Ł. K.
(1) z/s P. nr
3M w postaci:
- zeznania o
wysokości
osiągniętego
dochodu
(poniesionej
straty) PIT 36L
w roku
podatkowym
(...) z
wykazany
przychodem w
kwocie
2.750.329,44zł,
kosztem
uzyskania
przychodów w
kwocie
2.387.929,36zł,
dochodem w
kwocie
362.400,08zł z
widocznym
odciskiem
pieczęci o treści
Pierwszy Urząd
Skarbowy w S.
i datą wpływu
(...), - informacji
o wysokości
dochodu (straty)
z pozarolniczej
działalności
gospodarczej
(...) w roku
podatkowym
(...) z
wykazany
przychodem w
kwocie
2.750.329,44zł,
kosztem
uzyskania
przychodów w

kwocie
2.387.929,36zł,
dochodem w
kwocie
362.400,08zł z
widocznym
odciskiem
pieczęci o treści
Pierwszy Urząd
Skarbowy w
S. i datą
wpływu (...) Ir.,-
podsumowania
(...) za okres
od (...) (...),-
podsumowania
(...) za okres
od (...) -
podsumowania
(...) za okres od
(...)-
podsumowania
(...) za okres od
(...) - zestawienia
operacji na
rachunku
bankowym
Banku (...) S.A. o
nr (...) za okres
czasu d dnia (...)
należącym do Ł.
K. (1), a także
we wniosku
o udzielenie
pożyczki
pieniężnej
zawarł
nierzetelne
pisemne
oświadczenie o
wysokości
osiąganych
miesięcznych
dochodów z
tytułu
prowadzonej
działalności
gospodarczej
„E.(...)” Ł. K.
(2) za rok

(...), (...), które to dokumenty miały istotne znaczenie dla uzyskania przedmiotowej pożyczki gotówkowej numer (...) z dnia (...) w kwocie 200.000,00zł czym działał na szkodę (...) Banku (...) S.A., który to błąd miał wpływ na treść wyroku, podczas gdy prawidłowo dokonana analiza całokształtu zgromadzonych w sprawie dowodów, nakazuje przyjęcie twierdzenia, że oskarżony nie dopuścił się zarzucanego mu czynu, w szczególności iż w zakresie owego czynu nie sposób przyjąć, ażeby to oskarżony miał świadomość, iż dokumenty finansowe związane z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą oraz wniosek o udzielenie pożyczki

pieniężnej mogą
zostać uznane
za nierzetelne
i podrobione
i tym samym
swoim
zachowaniem
wyczerpał
znamiona czynu
z art. 297 § 1 k.k.
w zw. z art. 12
k.k.

3. Obraza
przepisów
postępowania,
która miała
wpływ na treść
orzeczenia:

a. tj. art. 4 k.p.k.
w zw. z art. 410
k.p.k. poprzez
naruszenie przez
Sąd pierwszej
instancji zasady
obiektywizmu
przejawiające się
w
nieuwzględnieniu
dowodów
przemawiających
na korzyść
oskarżonego, w
tym w
szczególności
jego wyjaśnień,
a także
okoliczności, iż
z całokształtu
zgromadzonego
w sprawie
materiału
dowodowego nie
wynika, ażeby
to oskarżony
przedłożył w
placówkach
bankowych
dokumenty

związane z
udzieleniem
kredytu oraz
pożyczki, co
ma znaczenie
dla możliwości
przypisania
oskarżonemu
winy w
przedmiotowym
postępowaniu,

b. tj. art. 7
k.p.k. w zw. z art.
92 k.p.k. poprzez
całkowicie
dowolną, a nie
swobodną ocenę
zebranego w
sprawie
materiału
dowodowego,
będącą
wynikiem
faktycznego
pominięcia
części
okoliczności
ujawnionych w
toku
postępowania, w
szczególności:

- przyjęcie, iż
zeznania A. Z.
(1), P. M. (1) i
Ł. M. zasługują
na przyznanie
im waloru
autentyczności
w zakresie
świadomości Ł.
K. w
przedmiocie
podrobienia
dokumentów
finansowych
służących do
uzyskania przez
niego środków

finansowych od
pokrzywdzonych
instytucji,
podczas gdy
świadkowie owi
nie podawali
praktycznie
żadnych
okoliczności
związanych z
rzekomym
popelnieniem
czynów
zabronionych
przez
oskarżonego, a
nadto nie byli
oni w stanie
wskazać w jaki
sposób Ł. K.
nawiązał
kontakt z
prowadzoną
przez nich
Kancelarią
Doradców, a
także nie byli w
stanie
prawidłowo
zidentyfikować
owej osoby,

- przyjęcie, iż
zawarcie
przez
oskarżonego
umowy
pożyczki z
(...) Bank
(...) S.A.
nastąpiło w
dniu (...)a
czynności
związane z
udzieleniem
pożyczki
odbywały
się w
okresie od
4. listopada

2011,
podczas gdy
umowa
pożyczki nr
(...) została
zawarta w
dniu 8.
listopada
(...), co ma
wpływ na
całokształt
ustaleń
dokonanych
w
przedmiotowej
sprawie, w
szczególności
w zakresie
przyjętej
kwalifikacji
obydwu
czynów
zarzuconych
Ł. K., gdyż
brak
zamiaru
oszustwa w
zakresie
czynu na
szkodę (...) Bank (...) S.A. tj.
zdarzenia
chronologicznie
pierwszego
pozwała na
przyjęcie, iż
również
późniejsze
zawarcie
umowy
kredytu z
Bankiem
(...) S.A.
nie zostało
dokonane z
zamiarem
doprowadzenia
rzecznej
instytucji do

niekorzystnego
rozporządzenia
mieniem,

- uznanie, że oskarżony osobiście przekazał pracownikowi Banku (...) S.A. dokumenty finansowe prowadzonej przez niego działalności gospodarczej, a także podał do elektronicznego formularza wniosku kredytowego nieprawdziwe informacje dotyczące jego sytuacji finansowej, podczas gdy wywiedzenie przez Sąd meriti takowej okoliczności nastąpiło wyłącznie w oparciu o istniejącą w owym czasie w banku procedurę pozyskiwania kredytów, a nie znajduje odniesienia do okoliczności dotyczących bezpośrednio

oskarżonego,
w
szczególności,
iż z jego
logicznych i
konsekwentnych
wyjaśnień
wynika, że
dokumenty
stanowiące
podstawę
wniosku
zostały
każdorazowo
przekazane
przez osobę
trzecią
bezpośrednio
pracownikowi
banku, a
oskarżony
nie miał w
nie wglądu i
tym samym
nie mógł
wiedzieć, że
weryfikacja
sytuacji
ekonomicznej
nie
nastąpiła w
oparciu o
dane
podane
przez Ł. K.,
ale o owe
dokumenty,

- ustalenie, że zachowanie oskarżonego niezależnie od czynności związanych z przedłożeniem nierzetelnych i podrobionych

dokumentów
finansowych
wyczerpywać
może
również
znamiona
oszustwa,
podczas gdy
oskarżony
spłacał
zobowiązania
na rzecz
Banku (...) S.A. i
finalnie
uregulował
w całości
zaciągnięte
zobowiązanie,
co pozwala
na
przyjęcie, iż
nie miał
on na celu
doprowadzenia
do
niekorzystnego
rozporządzenia
mieniem
przez bank,

- pominięcie
przez Sąd
meriti
kwestii
związanej z
podpisaniem
przez
oskarżonego
in blanko
kartek
papieru, a
także faktu,
iż
wyjaśnienia
złożone w
tym
zakresie
przez
oskarżonego

korespondują
z
wyjaśnieniami
pozostałych
oskarżonych,
w
szczególności
w zakresie
celu dla
którego owe
kartki mają
zostać
wykorzystane
przez A. Z.
i pozostałe
osoby
działające w
ramach
Kancelarii
Doradców
(...), a w
szczególności
iż został on
wprowadzony
w błąd, iż
owe kartki
mają zostać
użyte tylko
w
przypadku,
gdyby
zaistniała
konieczność
uzupełnienia
dokumentacji
kredytowej,
a nie byłoby
możliwości
szybkiego
stawiennictwa
oskarżonego
w siedzibie
Kancelarii,

- przyjęcie, iż
zobowiązania
finansowe
oskarżonego
na rzecz
Banku (...)

S.A. oraz
(...) Bank
(...) S.A.
nie zostały
spłacone w
całości,
podczas gdy
w
zgromadzonym
materiale
dowodowym
znajdują się
dokumenty
potwierdzające
spłatę
zobowiązań
w całości, a
mianowicie
względem
(...) Bank
(...) S.A. w
dniu (...)a
względem
(...) Bank
S.A. w dniu
(...) co w
konsekwencji
doprowadziło
do błędnych
ustaleń
faktycznych
stanowiących
podstawę
orzeczenia,
podczas gdy
zgromadzone
w toku
postępowania
dowody,
ocenione w
prawidłowy
sposób, tj.
zgodnie z
zasadami
logiki i
doświadczenia
życiowego,
nie dają
żadnych
podstaw do

	<p>przyjęcia za uzasadnioną winy i sprawstwa oskarżonego w zakresie zarzucanych mu czynów.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>I. <i>Apelacja obrońcy oskarżonego</i> W. G. (2):</p> <p>Apelacja ta okazała się bezzasadna. Zawarta w niej argumentacja nie zasługiwała na uwzględnienie.</p> <p>Odnosząc się do zawartych w pkt 2-4 zarzutów naruszeń proceduralnych to należy zauważyć, iż zgodnie z art.438 pkt 2 kpk orzeczenie podlega uchyleniu (lub zmianie) jedynie w razie takiej obrazy przepisów postępowania, która mogła</p>			

mieć wpływ na treść tego wyroku. W realiach niniejszego procesu skarżący poprzestał jedynie na ich wyliczeniu, nie podejmując nawet trudu i próby wykazania ewentualnego wpływu na treść zaskarżonego wyroku. Takie działanie nie może oczywiście skutkować powodzeniem apelacji. W aspekcie przyczyn odwoławczych określonych w art.438 pkt 2 kpk w środку odwoławczym mogą być podnoszone także zarzuty niezgodności przebiegu postępowania z wymogami prawa procesowego, i to zarówno te błędy, które polegają na zaniechaniu wypełnienia konkretnych nakazów przepisów prawa procesowego (errores in omittendo), jak i te które sprowadzają się

do działania sprzecznego z konkretnymi przepisami procedury (errores in faciendo). Przepisy procedury statuują też fundamentalne metody oceny dowodów, z zatem takie naruszenie tych zasad, które mogło mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia, może stanowić podstawę zarzutu środka odwoławczego. Należy pamiętać o tym, że wpływ danego uchybienia na treść orzeczenia zależy ściśle od realiów konkretnej sprawy (vide: „Kodeks postępowania karnego – Komentarz” pod. red. Z. G. wyd. ABC W-wa 1998 tom II, str.460-461 tezy 13, 15).

Odnosząc się do zarzutów apelacji (pkt 3) dotyczących naruszenia przepisu art.5 § 2 kpk poprzez

rozstrzygnięcie niedających się rozstrzygnąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego to uznać należy, że nie są one zasadne. Jak zauważył Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 25.06.1991r. (vide: RW 107/91, publ. OSNKW 1992/1-2/14), wszelkie wątpliwości w zakresie ustaleń faktycznych powinny być wyjaśnione i usunięte przez wszechstronną i gruntowną analizę całego dostępnego materiału dowodowego. Dopiero wtedy, gdy po wykorzystaniu wszelkich istniejących możliwości wątpliwości nie zostaną usunięte, należy je wytłumaczyć w sposób korzystny dla oskarżonego. Kategorycznie należy podkreślić, że ocena materiału

dowodowego
zaprezentowana
przez sąd I
instancji w
niniejszej
sprawie
doprowadziła do
wyjaśnienia
wszystkich
okoliczności
sprawy,
usuwając przy
tym ewentualne
wątpliwości co
do sprawstwa
oraz winy
oskarżonego.
Sąd odwoławczy
stanowczo
stwierdza, że
Sąd Okręgowy
orzekając w
tym zakresie
uwzględnił
zarówno
okoliczności
przemawiające
na korzyść, jak
i na niekorzyść
oskarżonego.
Wypada nadto
zauważyć, że
rażąco nietrafny
i niefortunny jest
zarzut złamania
zakazu
rozstrzygania na
niekorzyść
oskarżonego
wątpliwości nie
dających się
usunąć, gdy
rzecz sprowadza
się do
odmówienia
wiary niektórym
dowodom,
służącym
obronie
oskarżonego.

Nie ma to nic wspólnego ze stanem owych wątpliwości, a polega na wybraniu przez sąd wiarygodnych informacji dowodowych. Stan owych wątpliwości zachodziłby, gdyby dowodów nie było lub nie dało się rozstrzygnąć, którym z nich należy uwierzyć (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie w sprawie II AKA 90/97, publ. Prok. i Pr. 1998/1/24). Sąd Najwyższy wskazuje też, że stwierdzenie istnienia stanu „nie dających się usunąć wątpliwości” zależy od rezultatów analizy dowodów, prowadzonej z respektowaniem kryteriów ocen wskazanych w art.4 kpk oraz art.7 kpk, i w tym znaczeniu stan ten daje się zobiektywizować. Nie jest natomiast możliwe

ustalenie jego istnienia (i stwierdzenie naruszenia art.5 § 2 kpk) wyłącznie w oparciu o oceny i subiektywne przekonania wyrażane w polemice z ustaleniami faktycznymi sądu, w istotnej mierze w celu wprowadzenia tej polemiki do postępowania odwoławczego. Nawet istnienie różnych wersji zdarzenia nie jest równoznaczne z możliwością automatycznego stwierdzenia takiego stanu i zobowiązuje sąd do dokonania ustaleń w granicach swobodnej oceny dowodów (vide: wyrok Sądu Najwyższego w sprawie V KKN 292/96, publ. Prok. i Pr. 1997/9/7). Ponadto stwierdza, że stan określany przez ustawodawcę jako „nie dające się usunąć wątpliwości” powstaje – jeśli

pominać
wątpliwości
natury nie
faktycznej, lecz
prawnej –
dopiero w
następstwie
oceny dowodów
(vide: art.7
kpk). Dopiero
wówczas
bowiem można
stwierdzić, czy
wątpliwości w
ogóle wystąpiły,
czy były
rozsądne, a nie
wydumane, czy
i jakie miały
znaczenie dla
kwestii
odpowiedzialności
prawnej
oskarżonego, czy
udało się je
przewyciężyć w
sposób
dopuszczalny
przez prawo
procesowe itp.
O naruszeniu
zasady in dubio
pro reo nie
można zatem
mówić wówczas,
gdy sąd w
wyniku pełnej
i poprawnie
dokonanej
swobodnej
oceny dowodów
uznał, że brak
jest w
wątpliwości albo
że nie mają one
znaczenia dla
odpowiedzialności
prawnej
oskarżonego.
Jest

jednocześnie
dobrym prawem
obrony
oskarżonego
mnożenie, a
nawet
wylbrzymianie
na każdym
etapie
postępowania
takich faktów i
ich ocen, które
pozwalają na
powątpiewanie
w jego winę,
pod warunkiem
wszakże
nieprzeinaczania
faktów (tzw.
lojalności wobec
faktów) (vide:
wyrok Sądu
Najwyższego w
sprawie IV KKN
714/98, publ.
Prok. i Pr.
2000/4/8).
W niniejszej
sprawie sąd I
instancji,
dokonując
wnikliwej i
wszechstronnej
oceny materiału
dowodowego i
ustalając
w sposób
bezsporny
wszelkie
okoliczności
czynów W. G.,
przede
wszystkim nie
popadł w takie
wątpliwości,
które nie
mogłyby być
usunięte, a
zatem nie
naruszył zasady

in dubio pro reo.
Apelujący nie zauważył, że sąd I instancji nie mógł naruszyć treści art.5 § 2 kpk poprzez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego w sytuacji gdy takich wątpliwości w przedmiotowej sprawie po prostu nie było. Tego rodzaju okoliczności autor apelacji także nie zdołał wykazać. Świadczy o tym m.in. brak przekonywującego uzasadnienia zarzutu, o którym mowa. Ta część apelacji została zresztą błędnie skonstruowana. W orzecznictwie utrwalone jest stanowisko (vide: np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 17.03.2016r., II AKa 51/16), że nie można równocześnie podnosić zarzutu obrazy art.5 § 2 kpk i art.7 kpk –

jak uczynił to obrońca w pkt 3 na s. 3 apelacji z dnia (...) - bowiem o naruszeniu przepisu art.5 § 2 kpk można mówić dopiero wtedy, gdy mimo przeprowadzenia postępowania dowodowego w sposób wyczerpujący i poddania ujawnionych na rozprawie dowodów ocenie zgodnie z regułami wskazanymi w art.7 kpk, pozostaną nadal wątpliwości, które nie zostały rozstrzygnięte na korzyść oskarżonego. Natomiast jeśli z materiału dowodowego wynikają różne wersje przebiegu zdarzenia, to nie jest to równoznaczne z istnieniem wątpliwości w rozumieniu art.5 § 2 kpk, bo w takim wypadku zastosowanie będzie miała reguła wyrażona w art.7 kpk - zasada swobodnej oceny dowodów.

Sąd bowiem nie może uchylić się od oceny ujawnionych dowodów, nawet wówczas, gdy za wiarygodnością poszczególnych wersji przemawiają inne dowody, bo nie można interpretować art.5 § 2 kpk jako powinności czynienia ustaleń w oparciu o dowody najbardziej korzystne dla oskarżonego. Dopiero bowiem w sytuacji, gdy nie jest możliwe ustalenie w sposób pewny okoliczności faktycznych, zaś okoliczności korzystne dla oskarżonego konkurują z okolicznościami dlań niekorzystnymi, zastosowanie znajduje reguła in dubio pro reo. Przepisy art.5 § 2 kpk i art.7 kpk mają więc charakter rozłączny, ponieważ nie dające się usunąć wątpliwości mogą powstać jedynie

wówczas, gdy sąd orzekający, po wyczerpaniu wszystkich możliwości dowodowych, oceni materiał dowodowy zgodnie ze standardami wyznaczonymi przez zasadę swobodnej oceny dowodów.

Pkt 3 omawianej apelacji zawiera także zarzut obrazy art.410 kpk. Jest on również chybiony. Jak słusznie zauważył Sąd Apelacyjny w W. w wyroku z dnia (...) ((...)) przepis ten nie nakłada na sąd obowiązku przywołania w uzasadnieniu wyroku wszystkich dowodów bez wyjątku, gdyż oceny wymagają tylko te, które według sądu miały znaczenie dla wydanego orzeczenia. Omówienie wybranych dowodów jest dopuszczalne, o ile mają one znaczenie dla wyrokowania. Nie stanowi

naruszenia
przepisu art.410
kpk dokonanie
oceny dowodu
przeprowadzonego
lub ujawnionego
na rozprawie.
Naruszenie
treści przepisu
art.410 kpk
następuje
poprzez oparcie
wyroku na
okolicznościach
nieujawnionych
w toku rozprawy
głównej, bądź też
przez pominięcie
przy
wyrokowaniu
ujawnionych w
toku rozprawy
głównej
okoliczności tak
korzystnych, jak
i niekorzystnych
dla oskarżonego.
Nie stanowi
zaś naruszenia
przepisu art.410
kpk – tak
jak w niniejszej
sprawie –
dokonanie takiej
czy innej oceny
dowodu
przeprowadzonego
lub ujawnionego
na rozprawie.
Uwaga ta odnosi
się zarówno
do wyjaśnień
oskarżonego,
przeczącego
świadomości
przestępczych
działań
podejmowanych
przez A. Z.
(1) i jego

współpracowników,
jak i do
odmiennych
twierdzeń, które
podważały
przyjętą przez
W. G. (2) linię
obrony.

Rozważając
poszczególne
zarzuty sąd
odwoławczy
stwierdził, iż
te dotyczące
rzekomej obrazy
przepisów prawa
materialnego (w
apelacji
wskazano
art.286 § 1 k
i art.297 § 1
kk oraz art.33
§ 1-3 kk)
wynikającej z
jego
nieprawidłowego
zastosowania do
stanu
faktycznego w
niniejszej
sprawie, przez
przyjęcie, że
oskarżony
popelniał
zarzucane mu
czyny oraz
dopuścił się
ich w celu
osiągnięcia
korzyści
majątkowej,
dotyczy w istocie
błędu w
ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę
orzeczenia
(vide: art.438

pkt 3 kpk).
Zarówno w
doktrynie jak i w
orzecznictwie od
kilkudziesięciu
lat utrwalony
jest pogląd,
zgodnie z którym
obraza prawa
materialnego
polega na
wadliwym jego
zastosowaniu
(lub
niezastosowaniu)
w orzeczeniu
opartym na
prawidłowych
ustaleniach
faktycznych. Sąd
Apelacyjny
wielokrotnie
podkreślał za
Sądem
Najwyższym, iż
nie ma obrazy
prawa
materialnego,
gdy wadliwość
orzeczenia w
tym zakresie
jest wynikiem
błędnych ustaleń
przyjętych za
jego podstawę.
Jeżeli zatem
odwołujący się
kwestionuje np.
zastosowaną w
wyroku
kwalifikację
prawną, to
podstawą takiej
apelacji może
być tylko zarzut
błędu w
ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę

wyroku, a nie obraży prawa materialnego określonej w art.438 pkt 1 kpk (vide: OSNKW 1974, poz.233; J. G., E. S. „Kodeks postępowania karnego z komentarzem” G. 1996 str.285). Mając powyższe na uwadze zarzuty te oznaczone w apelacji jako pkt 5 i 6, zostanie rozpoznany łącznie z tym wskazanym w pkt 1.

Argumentacja zawarta w przedmiotowej apelacji obrońcy sprowadza się w pierwszym rzędzie do nieuzasadnionej, bezpodstawnej polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu Okręgowego w P.. Zasadza się ona na innej, niż przyjęta przez sąd I instancji ocenie materiału dowodowego. Podkreślić przy tym należy, że zaproponowana przez obrońcę ocena materiału dowodowego

jest całkowicie dowolna i nie znajduje żadnego uzasadnienia w prawidłowo zebranych materiałach dowodowych, który jak już wspomniano został należycie rozważony. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych dokonanych przez sąd I instancji, jak i zarzut naruszenia przepisu art.7 kpk należało rozpoznać wspólnie, albowiem są one ze sobą ściśle związane. Zarzut ten może być tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd meriti z okoliczności ujawnionych, w toku postępowania sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Ustalenia faktyczne wyroku nie wykraczają jednak poza ramy swobodnej

oceny dowodów,
gdy poczynione
zostały na
podstawie
wszechstronnej
analizy
przeprowadzonych
dowodów,
których ocena
nie wykazuje
błędów natury
faktycznej czy
logicznej,
zgodna jest ze
wskazaniami
wiedzy i
doświadczenia
życiowego oraz
prowadzi do
sędziowskiego
przekonania,
odzwierciedleniem
którego powinno
być
uzasadnienie
orzeczenia.
Reasumując
należy więc
przyjąć, że
przekonanie
sądu o
wiarygodności
jednych
dowodów
i
niewiarygodności
innych pozostaje
pod ochroną
zawartą w treści
przepisu art.7
kpk wówczas gdy
jest poprzedzone
ujawnieniem w
toku rozprawy
całości kształtu
okoliczności
sprawy i to
w sposób
podyktowany
obowiązkiem

dochodzenia
prawdy, stanowi
wynik
rozważenia
wszystkich
okoliczności
przemawiających
zarówno na
korzyść jak i
niekorzyść
oskarżonego,
jest
wyczerpujące i
logiczne z
uwzględnieniem
wskazań wiedzy
i zasad
doświadczenia
życiowego
(vide: wyroki
Sądu
Najwyższego z
20.02.1975r., II
KR 355/74,
publ. OSNKW
1975/9/84;
z 22.01.1975r.,
I KR 197/74,
publ. OSNKW
1975/5/58; z
5.09.1974r., II
KR 114/74, publ.
OSNKW
1975/2/28; z
22.02.1996r., II
KRN 199/95,
publ. PiPr.
1996/10/10; z
16.12.1974r., Rw
618/74, publ.
OSNKW
1975/3-4/47).
Przypomnieć w
tym miejscu
należy, że
zgodnie z art.7
kpk organy
postępowania, a
więc także i
sąd, kształtują

swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Zgodnie z panującym w orzecznictwie poglądem (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9.11.1990r., publ. OSNKW 1991/9/41), przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art.7 kpk wtedy m. in. gdy:

- jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art.410 kpk) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia

prawdy
(art.2 § 2
kpk),

- stanowi
wynik
rozważenia
wszystkich
tych
okoliczności
przemawiających
zarówno na
korzyść, jak
i na
niekorzyść
oskarżonego
(art.4 kpk),
- jest
wyczerpująco
i logicznie –
z
uwzględnieniem
wskazań
wiedzy i
doświadczenia
życiowego –
uargumentowane
w
uzasadnieniu
wyroku
(art.424 §
1 pkt 1 i 2
kpk).

Mając powyższe
uwagi na
względnie, uznać
obiektywnie
należy, że ocena
zebranego w
sprawie
materiału
dowodowego
została
dokonana przez
sąd I instancji,
co do
oskarżonego

W. G., z uwzględnieniem zasad sformułowanych w przepisie art.7 kpk. Nie można więc zgodzić się ze stanowiskiem skarżącego co do oceny wyjaśnień oskarżonego i zeznań przesłuchanych świadków. Wywody te są nie tylko przekonywująco przez sąd I instancji uzasadnione ale i obszerne, tak więc nie ma powodu by je powielać ponownie w tym miejscu. Należy jedynie podkreślić, że uwadze skarżącego uszło i to, że twierdzenie ww. osób Sąd Okręgowy weryfikował z należytą ostrożnością, natomiast sugestie obrońcy, że ocena ta nosi znamiona dowolnej, jest całkowicie bezpodstawna. Skarżący koncentrował swoją uwagę na ocenie wyjaśnień

oskarżonego i
wyjaśnień a
następnie
zeznaniach osób
obciążających go
swoimi
zeznaniem,
wywodząc w
konkluzji, iż te
ostatnie (A. Z.,
Ł. M. i P. M.)
nie zasługują na
wiarygodność.
Ten sposób
argumentacji, z
oczywistych
wprost
powodów nie
może być
skuteczny,
albowiem
dowodem w
postępowaniu
karnym może
być wszystko
co służy do
wyrobienia
przez sąd
orzekający
przekonania o
winie lub
niewinności
oskarżonego,
jeżeli zostanie
przeprowadzone
w trybie
przewidzianym
przez prawo
procesowe.
Dowodem są
więc także
wypowiedzi
współsprawców
pod warunkiem,
że sąd dokona
wszechstronnej
analizy
i w
uwzględnieniu
innych

dowodów, zaś
swoje
stanowisko
rzeczowo i
logicznie
uzasadni.

W sprawie tej
wymóg ten został
spełniony a
pogląd sądu
I instancji w
kwestii
wiarygodności
dowodów

pozostaje pod
ochroną art.7
kpk (vide:
postanowienie
Sądu

Najwyższego z
dnia

17.11.2004r., V
KK 158/04,
publ. OSNKW
2004/11-12/107).

Nie sposób więc
zgodzić się
z obrońcą (s.5
apelacji), że
nie ma żadnego
wiarygodnego
źródła

dowodowego,
które mogłoby
przesądzać o
tym, że W. G. był
informowany, że
do uzyskania
kredytu trzeba
będzie podrobić
składane
dokumenty.

Skarżący
pomija, że
klienci

Kancelarii (...)
nie byli
przypadkowymi
osobami, które
trafiły do ww.

firmy na skutek np. pozyskania informacji z reklamy czy informacji zawartych w Internecie. Wręcz przeciwnie, dla bezpieczeństwa proceduru były to osoby „z polecenia”, co apelujący sam przyznał na s.6 apelacji. Znamienne, że oskarżony nie chciał wskazać imiennie osoby polecającej, zasłaniając się niepamięcią. Niejednokrotnie przyjeżdżali do P. z odległych części kraju, mimo że w ich miejscu zamieszkania lub w pobliżu także znajdowały się oddziały banków (... S.A., (... S.A., (... S.A., (... S.A., itp. Przykładem tego jest m.in. W. G. (2), który prowadził działalność w S., oddalonej od P. aż o 537 km. Z tego powodu już w momencie pierwszego kontaktu z A. Z. i jego współpracownikami

mieli oni
świadomość w
jaki sposób
pracownicy ww.
kancelarii
pozyskują dla
nich kredyty.
Zdawali sobie
sprawę, że ich
dokumentacja
będzie
fałszowana. Byli
o tym
informowani w
trakcie rozmowy
wstępnej.
Instruowano ich
przy tym o
specyfice
procedowania
wniosku
kredytowego w
Banku (...) S.A.,
która wymagała
osobistego
współdziałania
kredytobiorcy.
Gdyby mieli
możliwość
uczciwego
pozyskania
kredytu nie
korzystaliby z
pośrednictwa
Kancelarii (...) i
trwonili
pieniędzy za
takie
pośrednictwo.
Dotyczy to
niewątpliwie W.
G. (2), który
w przeszłości
– co obrońca
sam przyznał na
s.7 apelacji –
samodzielnie i
bez problemu
uzyskał kredyty
w (...) S.A., (...)

S.A. Rodzi się zatem oczywiste pytanie dlaczego w tym wypadku postanowił szukać kredytu za pośrednictwem tego rodzaju firmy na drugim końcu kraju. Sąd meriti ustalenia w tym zakresie poczynił na s.6-10. Sąd one prawidłowe. Uwagi te w pełni dot. oskarżonego, co w pełni potwierdzają twierdzenia A. Z. (1) (vide; k.121v TO nr 32, k.2489 akt głównych), Ł. M. (1) (vide: k.132 TO nr 28, k.2940) oraz P. M. (1) (vide: k.57, 69, 120 TO nr 29, k.2567 akt głównych), np. „...wiedział, że przy tym kredycie przedłożyliśmy uprzednio sfalszowane dokumenty finansowe firmy (...)...”. Zasłanianie się w tej sytuacji kontaktem z R. J. sytuacji tej nie zmienia. Treść protokołów przesłuchania ww. (vide:

k.3285-3307,
3308-3320)
bynajmniej nie
ekskulpuje
oskarżonego od
winy, zwłaszcza
że ten ostatni
sam przyznał,
że osobiście
podpisywał
(niekiedy nawet
in blanco)
istotne dla
sprawy
dokumenty
(vide: k.2373).
Miał przy tym
świadomość do
czego zostaną
użyte. Jego
zaprzeczenia –
przywoływane
obficie w apelacji
– nie są
wiarygodne.

Wyjaśnienia a
następnie
zeznania ww.
osób
obciążających
oskarżonego Sąd
weryfikował
z należytą
ostrożnością.
Oceniając te
wypowiedzi
należało bowiem
mieć na uwadze
argumentację
zawartą m.in.
w uzasadnieniu
wyroku Sądu
Apelacyjnego w
(...) (vide: KZS
1998/11/37),
iż : „...Kontrola
dowodu z
wyjaśnień
współoskarżonego

(w praktyce zwanych "pomówieniami", niezbyt trafnie ze względu na analogię z jedną z form przestępczego zniesławienia), a zresztą każdego dowodu osobowego, polega na sprawdzeniu:

- czy informacje tak uzyskane są przyznane przez pomówionego,
- czy są potwierdzone innymi dowodami, choćby w części,
- czy są spontaniczne, złożone wkrótce po przeżyciu objętych nimi zaszłości, czy też po upływie czasu umożliwiającego uknięcie intrygi,
- czy pochodzą od osoby bezstronnej, czy też zainteresowanej

obciążeniem
pomówionego,

- czy są
konsekwentne
i zgodne co
do zasady
oraz
szczegółów
w kolejnych
relacjach
składanych
w różnych
fazach
postępowania,
czy też
zawierają
informacje
sprzeczne,
wzajemnie
się
wykluczające
bądź inne
niekonsekwencje,
- czy
pochodzą
od osoby
nieposzlakowanej
czy też
przestępcy,
zwłaszcza
obeznanego
z
mechanizmami
procesu
karnego,
- czy
udzielający
informacji
sam siebie
również
obciąża, czy
też tylko
przerzuca
odpowiedzialność
na inną
osobę, by
siebie

uchronić
przed
odpowiedzialnością...”.

Uwzględniając
wskazane
powyżej
przesłanki
trafnie dano
wiarę
wyjaśnieniom a
następnie
zeznaniom A. Z.
(1), P. M. (1)
i Ł. M. (1).
Są one bowiem
spontaniczne, co
do istoty spójne
i konsekwentne
a nadto logicznie
się uzupełniają.
Zarzuty autora
apelacji, jakby
wypowiedzi te
były
„sztampowe”
nie wytrzymują
więc krytyki.
Oczywistym jest,
że z uwagi
na liczbę tego
rodzaju zdarzeń,
upływ czasu, czy
też związany z
tym naturalny
proces
zapominania na
dalszych etapach
postępowania
zeznania te stają
się ogólniejsze
niż w trakcie
śledztwa. Osoby
te jednak
podtrzymały
wyjaśnienia, w
których
wcześniej
szczegółowo
odnosiły się do

świadomości i zamiaru oskarżonego tempore criminis. Twierdzenia te korelują także z innymi uznanymi za wiarygodne dowodami, w szczególności znajdując potwierdzenie w zgromadzonych dokumentach zawartych z teczkach kredytowych. Za wiarygodnością ww. twierdzeń przemawia także fakt, że w przeciwieństwie do oskarżonego W. G. (2) nie starali się umniejszyć swojej odpowiedzialności poprzez przerzucanie ciężaru winy na inną osobę. Wręcz przeciwnie, początkowo A. Z. (1) starał się osłonić inne osoby. Szczerze przyznawali, że to oni pełnili kierowniczą rolę w procederze. Nie unikali odpowiedzialności, którą ponieśli zresztą w wyłączonej do odrębnego

rozpoznanie
sprawie. Nie
mieli interesu
by pomawiać
osoby, które
z procederem
tym nie miały
żadnego
związku.

Dowodzi to
zresztą dobitnie
przykład J. W.
(1), co do
którego ww.
osoby zgodnie
wykluczyły by
korzystał z ich
pośrednictwa.

Należy
kategorycznie
zaznaczyć, że
polski proces
karny nie tworzy
jakichkolwiek
kryterium
ilościowych w
zakresie
dowodów
niezbędnych do
uznania winy i
skazania.

Odmienne
pogląd
skarżącego, że
zgodne
twierdzenia
trzech świadków
to za mało
by tego rodzaju
skutek
procesowy
zaistniał nie
mają więc
jakiegokolwiek
uzasadnienia
prawnego.

Twierdzenia
apelującego – że
zeznania osób
obciążających

oskarżonego, są nieszczerze – są jedynie instrumentalnym nadużyciem, a zatem pozbawione są racji bytu. Sąd I instancji poddał dogłębnej analizie i interpretacji jasne oraz logiczne wypowiedzi tych osób a następnie skonfrontował je z tymi składanymi przez oskarżonego. Trafnie przy tym te drugie zdyskwalifikował – co do istoty – jako wiarygodny materiał dowodowy. Dla kwestii winy i sprawstwa nie ma większego znaczenia, że przed zaciągnięciem istotnych dla sprawy kredytów oskarżony regulować miał swoje wcześniejsze zobowiązania. Sąd Okręgowy dostrzegł przy tym, że zaciągając kredyty oskarżony chciał rozwijać swoją firmę. Skarżący

sam zresztą przyznawał, że sytuacja jego mandanta uległa zmianie, co finalnie doprowadziło do zakończenia prowadzonej przez ww. działalności gospodarczej. Analogicznie należy traktować brak zastrzeżeń służb skarbowych, na które autor apelacji powołuje się na s.9. Należy po raz kolejny zaznaczyć, że gdyby sytuacja finansowa oskarżonego w dacie czynów objętych przedmiotowym wyrokiem była taka dobra jak starał się forsować autor apelacji to W. G. (2) nie musiałby korzystać z pośrednictwa Kancelarii A. Z.. Nie zachodziła by także potrzeba fałszowania dokumentów niezbędnych do uzyskania kredytów. Oczywistym jest także, że w takiej sytuacji oskarżony

spłaciłby
zaciągnięte w
bankach
zobowiązania.
Tak się jednak
nie stało.
Wynika to
wprost z
informacji
nadesłanych
przez (...) S.A.
i Bank (...) S.A.
(vide: k.31, 35
TO nr 1 dot.
oskarżonego
oraz k.77, 78
teczki
kredytowej nr
17). W tej
sytuacji uznać
należy, że Sąd
Okręgowy
prawidłowo
określił zamiar z
jakim oskarżony
działał. Uwaga
ta odnosi się
nie tylko do
znamion art.286
§ 1 kk, ale i tych z
art.297 § 1 kk. W
tym zakresie sąd
odwoławczy
w pełni podziela
bowiem
stanowisku
utrwalone w
orzecznictwie
(vide: wyrok
Sądu
Apelacyjnego w
Gdańsku z dnia
5.06.2023r., II
AKa 217/22;
Sądu
Apelacyjnego w
Krakowie z dnia
8.01.2019r., II
AKa 158/18;
Sądu

Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 28.06.2022r., II AKA 209/21), że dla ustalenia zamiaru sprawcy wyłudzenia nieistotne jest przekonanie sprawcy co do uzyskania kredytu w przyszłości na rozwój firmy. Oszustwo zachodzi i wtedy, gdy płatność odkłada się, a zapłatę uzależnia się od powodzenia przyszłych inwestycji czy kredytów, a więc zdarzeń przyszłych i niepewnych. Wprowadzenie w błąd polega na wywołaniu u pokrzywdzonego nieadekwatnego do rzeczywistego stanu rzeczy wyobrażenia o istniejącej (nieprzyszłej) rzeczywistości. Oskarżony nie tylko nie dysponował środkami finansowymi, pozwalającymi wywiązać się ze zobowiązań wobec pokrzywdzonych banków, ale

w sfalszowanych dokumentach wręcz zapewnił, że udzielone kredyty spłaci. Na potrzeby oszustwa nie ma potrzeby wykazywania, że już w chwili zawierania umowy sprawca nie miał zamiaru jej realizacji. Wystarczającym jest ustalenie, że pokrzywdzony nie zawarłby umowy, gdyby wiedział o okolicznościach, które były przedmiotem wprowadzenia go w błąd przez sprawcę. Przy przestępstwie oszustwa istotne jest to, czy pokrzywdzony rozporządziłby swoim mieniem, gdyby wiedział, jaki jest rzeczywisty stan rzeczy. Oczywistym jest przecież, że gdyby bank wiedział, że przedłożone mu wraz z wnioskiem kredytowym dokumenty nie są zgodne z rzeczywistością to kredytu by nie udzielił.

Odnosząc się z kolei do dywagacji zawartych w uzasadnieniu apelacji warto także zwrócić uwagę na pogląd, którego przykładem w orzecznictwie jest np. wyrok Sądu Apelacyjnego w W. z dnia (...), że istota korzyści majątkowej polega na polepszeniu sytuacji materialnej sprawcy i może to być nawet czasowe, przejściowe polepszenie tej sytuacji. Jest to termin znacznie szerszy niż zakres przywłaszczenia mienia, a więc w przypadku przestępstwa oszustwa wiąże się ona z jakąkolwiek poprawą sytuacji majątkowej sprawcy lub innej osoby, przejawiającej się choćby w krótkotrwałym lecz bezprawnym korzystaniu z cudzego mienia. Sytuacja taka

miała
niewątpliwie
miejsce
w niniejszej
sprawie.

Reasumując
należy
zaznaczyć, że
oparcie przez
sąd ustaleń
faktycznych na
określonej
i wyraźnie
wskazanej w
uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku grupie
dowodów i
jednoczesne
nieuznanie
dowodów
przeciwnych, nie
stanowi
uchybień,
które mogłyby
powodować
zmianę lub
uchylenie
wyroku, w
sytuacji gdy
zgodnie z treścią
art.424 § 1
pkt 1 kpk, Sąd
Okręgowy
w P. wskazał
jakimi w tej
kwestii kierował
się względami.
Jak wynika z
motywów
zaskarżonego
wyroku sąd I
instancji uczynił
zadość
wymaganiom
wskazanego
wyżej przepisu,
dokonując
szczegółowej i

wszecstronnej
analizy
materiału
dowodowego
oraz wskazując
precyzyjnie jakie
fakty uznał za
udowodnione i
na jakich w tej
mierze oparł się
dowodach. Sąd
ten odpowiednio
wskazał w jakich
częściach uznał
w/w dowody za
wiarygodne, a w
jakich za nie
zasługujące na
wiarę (lub są
nieistotne), przy
czym stanowisko
swoje logicznie
i
przekonywująco
uzasadnił.
Dowody te
pozwoliły
przypisać
oskarżonemu
winę i
sprawstwo
w zakresie
zarzucanych mu
czynów.

Przechodząc do
ostatniej części
apelacji obrońcy
oskarżonego W.
G. (2) należy
zauważyć, iż
zawarty w jej
pkt 6 i 7
zarzut rzekomej
rażącej
niewspółmierności
kary
sprowadził się
do polemiki
z prawidłowymi

ustaleniami
Sądu
Okręgowego.
Zarzut ten jest
jednak tylko
wówczas
słuszny, gdyby
na podstawie
ujawnionych
okoliczności,
które powinny
mieć zasadniczy
wpływ na
wymiar kary,
można było
przyjąć, że
zachodziłaby
wyraźna różnica
pomiędzy karą
wymierzoną
przez sąd I
instancji a karą,
jaką należałoby
wymierzyć w
instancji
odwoławczej w
następstwie
prawidłowego
zastosowania w
sprawie
dyrektyw
wymiaru kary.
Zarzut rażącej
niewspółmierności
kary, jako zarzut
w kategorii ocen,
można podnieść
jedynie
wówczas, gdy
kara nie
uwzględnia w
sposób właściwy
zarówno
okoliczności
popelnienia
przestępstwa,
jak i osobowości
sprawcy, stając
się w
społecznym

odczuciu karą niesprawiedliwą. Nie każda bowiem różnica w ocenie wymiaru kary może uzasadniać zarzut rażącej niewspółmierności kary, ale tylko taka, która jest natury zasadniczej, to znaczy jest niewspółmierna w stopniu nie dającym się zaakceptować. O rażącej niewspółmierności kary w rozumieniu art.438 pkt 4 kpk nie można bowiem mówić w sytuacji, gdy Sąd wymierzając karę uwzględnił wszystkie okoliczności wiążące się z poszczególnymi ustawowymi dyrektywami i wskaźnikami jej wymiaru. Nie można zasadnie dowodzić rażącej niewspółmierności kary także wówczas, gdy granice swobodnego uznania sędziowskiego będące wyrazem zasady sądowego wymiaru kary nie zostały

przekroczone
(vide: wyrok
Sądu
Apelacyjnego w
Krakowie
z 10.04.1996r.
II AKa 85/96,
publ. KZS
1996/4/42;
wyroki Sądu
Apelacyjnego w
P. z dnia
18.01.1996r. II
AKr 463/95,
publ. OSA
1996/7-8/27 i z
dnia
22.06.1995r. II
AKr 178/95,
publ. Prok. i
Pr. 1996/2-3/25
oraz wyrok Sądu
Najwyższego z
dnia 14.11.1973r.
III KR 254/73,
publ. OSNPG
1974/3-4/51).
W niniejszej
sprawie Sąd
Okręgowy w
sposób
dostatecznie
wnikliwy
rozważył
istniejące
okoliczności
łagodzące oraz
przesłanki
wpływające na
zaostrenie
represji karnej
wobec
oskarżonego.

Rozważając
apelację obrońcy
oskarżonego,
Sąd Apelacyjny
nie mógł
podzielić

zawartego w jej uzasadnieniu poglądu o rażącej niewspółmierności wymierzonej mu kary pozbawienia wolności i grzywny. Skarżący podnosząc, że sąd meriti błędnie „nie ustalił okoliczności łagodzących wobec oskarżonego” nie podolał obowiązkowi wskazania tych przesłanego tego typu, które zostały rzekomo pominięte. Treść uzasadnienia apelacji na s.13-14 dowodzi więc, że zarzut ten jest całkowicie gołosłowny. Dla wymiaru kary niewątpliwie istotny był zamiar z jakim oskarżony działał. Trafnie do okoliczności wpływających na złagodzenie represji karnej sąd I instancji zaliczył nie tylko dotychczasową niekaralność, ale i ustabilizowany tryb życia. Takiego waloru

nie ma z kolei
wiek
oskarżonego,
który ocenić
należy jako
średni (65
lat). Pozostałe
argumenty
odnoszące się do
sytuacji
materialnej ww.
podnoszone
przez autora
apelacji de facto
straciły
aktualność. Na
rozprawie
odwoławczej w
dniu (...)
obrońca sam
bowiem przyznał
(s.3 protokołu),
że oskarżony
aktualnie nie jest
już pozbawiony
dochodów,
albowiem
uzyskał stabilne
świadczenie
emerytalne, z
którego
uiszczane są
zresztą jego
zobowiązania
wobec banku. W
tej sytuacji Sąd
odwoławczy w
pełni podziela i
akceptuje
dotyczącą tych
okoliczności
argumentację
zawartą na
s.137-139
uzasadnienia
zaskarżonego
wyroku. Należy
podkreślić, iż
Sąd Okręgowy
prawidłowo

zinterpretował
fakt, że
oskarżony
dopuścił się
m.in.
przestępstwa z
art.286 § 1 kk
(pkt 1 i
2 zaskarżonego
wyroku), do
którego znamion
należy przecież
działanie „ w
celu osiągnięcia
korzyści
majątkowej”.
Uzasadniało to
w pełni
wymierzenie
kary grzywny
obok kary
pozbawienia
wolności. W tej
sytuacji
dywagacje
skarżącego na
temat
rzekomego
naruszenia
art.33 § 2
kk są całkowicie
bezpprzedmiotowe.
Uwaga ta dot.
wysokości ww.
kary. Świadczy
o tym jej
wysokość, która
nawet nie zbliża
się do
ustawowego
maksimum (i to
przy
zastosowaniu
art.4 § 1 kk).
Sąd meriti nie
naruszył bowiem
wytycznych
zawartych w
art.33 § 3
kk. Przepis ten

przewiduje, że ustalając stawkę dzienną, sąd bierze pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe. Oceniając zarzuty obrońcy należy mieć bowiem na uwadze, że kara uwzględniać musi bowiem dyrektywy jej wymiaru zawarte w art.53 § 1 i 2 kk a nie jedynie partykularne interesy stron postępowania. Reasumując, należy kategorycznie stwierdzić, że Sąd Okręgowy w P. odpowiednio wyważył okoliczności wpływające na zaostrzenie represji karnej i te łagodzące, ustalając wymiar kary na poziomie adekwatnym do stopnia społecznej szkodliwości czynów oskarżonego oraz stopnia jego zawinienia

– prawidłowo spełniając tym samym zasady prewencji ogólnej jak i szczególnej. Odmienne dywagacje skarżącego mają jedynie charakter ogólników i nie są odpowiednio uzasadnione. Argumentacja przytoczona w uzasadnieniu apelacji jest nieprzekonująca i nie może znajdować akceptacji.

Uwaga ta odnosi się także do zarzutu dot. naruszenia przepisów postępowania, w postaci **art.624 § 1 kpk**. Można go wywnioskować wyłącznie ze sformułowania, które znalazło się jedynie we wnioskach apelacji na s.4. W pkt 2 obrońca zawarł bowiem zdanie, że wnosi o „uchylenie sąsądzienia od oskarżonego kosztów sądowych, a z ostrożności co najmniej ich znacznego

obniżenia kosztownia
oryginalna –
dop. SA P-
ń). Należy
w tym miejscu
kategorycznie
zaznaczyć, że
przepis ten
dopuszcza
zwolnienie
oskarżonego w
całości lub
w części od
zapłaty na rzecz
Skarbu Państwa
kosztów
sądowych, jeżeli
istnieją
podstawy do
uznania, że
uiszczenie ich
byłoby dla nich
zbyt uciążliwe
ze względu na
sytuację
rodzinną,
majątkową i
wysokość
dochodów, jak
również wtedy,
gdy przemawiają
za tym względy
słuszności.
Sytuacja taka
nie miała jednak
miejsca na
etapie
postępowania
przed Sądem
Okręgowym.
Oskarżony został
obciążony przez
sąd meriti
kosztami
sądowymi w
1/27 części.
Orzeczono
wobec niego
także opłatę
sądowa w kwocie

1.900 zł;
Zarówno sam
W. G. (2), jak
i jego obrońca
nie wykazali,
że oskarżony
nie będzie miał
możliwości
poniesienia ww.
należności
Skarbu Państwa
wywołanych
przestępczą
działalnością
oskarżonego.
Przerzucenie
tych kosztów na
ogół podatników
nie wytrzymuje
krytyki,
zwłaszcza w
sytuacji, gdy
oskarżony
uzyskał
świadczenie
emerytalne i
dokumenty
załączone do
apelacji straciły
swoją
aktualność,
albowiem
sytuacja
materialna ww.
uległa zmianie.

**II. *Apelacja
obrońcy
oskarżonego
J. W. (2):***

Apelacja ta
okazała się
lakoniczna i
bezzasadna w
stopniu
oczywistym.
Także i w
tym wypadku
skarżący nie

uniknął
sprzeczności w
treści
pierwszego
zarzutu.

Jak już powyżej
wskazano
łączenie w
jednym zarzucie
naruszenia art.5
§ 2 kpk i art.7
kpk jest błędne
i czyni taki
ułomny zarzut
bezskutecznym.
Wywód dot.
ww. sytuacji
procesowej
zawarty powyżej
w pkt I.
niniejszej
apelacji jest
aktualny także
i w tym
miejscu nie
wymaga zatem
powielania.
Równie
chybiony jest
także drugi
zarzut
podniesiony w
apelacji z dnia
(...) dot.
rzekomych
błędnych
ustalań
faktycznych.

Skarżący swoje
wywody oparł na
nieprawdziwym
założeniu, że
skoro oskarżony
nie przyznał się
do winy a główni
świadkowie
oskarżenia (A.
Z. (1), Ł. M. (1)

i P. M. (1))
nie obciążali go
swoimi
zeznaniem i to
nie ma
możliwości
przypisania
oskarżonemu
zarzucanych mu
czynów (pkt
11-13
zaskarżonego
wyroku). Pogląd
ten jest jednak
całkowicie
chybiony
i abstrahuje od
ustaleń
poczynionych
faktycznie przez
Sąd Okręgowy.
Obrońca nie
dostrzegł
najwyraźniej, że
sąd ten – w
ślad za ww.
świadkami –
przyjął, że J.
W. (2) działał
niezależnie od
Kancelarii (...). Z
tego też powodu
dywagacje na
s.2-4 apelacji
rozminęły się z
realiami
niniejszego
postępowania.
W tym zakresie
sąd odwoławczy
zachęca do
ważnej lektury
uzasadnienia
zaskarżonego
wyroku na
s.24-31, 75, 83
i 85. Sąd
meriti ustalił
bowiem, że do
sfalszowania

istotnych dla sprawy dokumentów doszło w nieustalonych okolicznościach. Dotyczyły one niewątpliwie sytuacji oskarżonego. Przedkładając je w bankach ww. miał zatem niewątpliwie świadomość, że zawarte w nich dane – istotne dla uzyskania kredytu – nie odpowiadają prawdzie. Wbrew wyobrażeniom autora apelacji nigdzie sąd I instancji nie stwierdził, że dokumenty te były przedkładane przez pracowników Kancelarii (...). Uwaga ta odnosi się nie tylko do zaskarżonego wyroku, ale i jego uzasadnienia. Fakt, że oskarżony nie przyznał się do stawianych mu zarzutów jest w świetle dokumentów zgromadzonych przede wszystkim w tzw. teczkach

kredytowych (nr 12 dot. (...) Bank (...) S.A. – k.109, nr 24 dot. Banku (...) S.A. – k.5, 9, 88, nr 74 dot. (...) S.A. – k.3, 287v, 289v) bez znaczenia procesowego.

Wynika z nich bowiem wprost, że to on sam a nie pracownicy Kancelarii (...) przedstawiali ww. dokumenty w bankach. Trafnie przy tym dał wiarę zaprzeczeniom, że oskarżony ten nie był klientem ww. kancelarii. Skarżący sam zresztą fakt ten potwierdza, odwołując się m.in. do analogicznych zeznań A. Z., Ł. M. i P. M.. Jak już wskazano na wstępie oskarżonemu nie zarzucono samodzielnego sfalszowania dokumentów istotnych dla sprawy. Jego czyn został odmiennie sformułowany i zakwalifikowany (w pkt VII, VIII, IX użyto sformułowania „przedłożył”).

Z tego też powodu nie ma jakichkolwiek „niewyjaśnionych okoliczności”, które winny być interpretowane na korzyść oskarżonego, tak jak postulował obrońca na s.3 apelacji. Treść uzasadnienia apelacji dowodzi, że skarżący polemizował w istocie z poglądem, którego Sąd Okręgowy w P. nigdy nie wyraził. Oczywiście jest, że tego rodzaju podejście nie dawało nadziei na powodzenie przedmiotowego środka odwoławczego.

III. Apelacja obrońcy oskarżonej L. J.:

Apelacja ta nie doprowadziła do zmiany wyroku lub jego uchylenia w sposób sugerowany przez obrońcę.

W pierwszej kolejności należy zgodzić się z obrońcą, który w

pkt I.1-2 apelacji
zwrócił uwagę,
że sąd I instancji
faktycznie
pomiął w
uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku zeznania
świadka **T. S.**
. Znaczenie tego
faktu skarżący
wyolbrzymiał
jednak ponad
rzeczywistą
miarę. Świadek
ten został
przesłuchany
przed Sądem
Okręgowym w
P. w dniu (...)
Należy jednak
zaznaczyć, że
nie jest to
równoznaczne z
naruszeniem
przepisów
wskazanych w
apelacji. W
szczególności
przepis art.410
kpk nie nakłada
na sąd
obowiązku
przywołania w
uzasadnieniu
wyroku
wszystkich
dowodów bez
wyjątku, gdyż
oceny wymagają
tylko te, które
według sądu
miały znaczenie
dla wydanego
orzeczenia. Z
dowodem, o
którym mowa
tak jednak nie
było.
Twierdzenia

świadka –
których
wiarygodność
nie budziła
zastrzeżeń – nie
miały jednak
wpływu na treść
zaskarżonego
wyroku. Z
protokołu na
k.3806 wynika
bowiem, że ww.
nie miał wiedzy
na temat
kredytów, o
których mowa w
pkt X i XI
tego orzeczenia.
Potwierdził
jedynie, że zna
oskarżoną L. J..
Zwracała się do
niego o pomoc
w załatwieniu
kredytu,
jednakże do
zawarcia umowy
nie doszło.
Zdawał sobie
sprawę, że miała
ona problemy
z prowadzoną
działalnością
wydawniczą a
nadto jeszcze
inne
zobowiązania,
jednakże nie
weryfikował
dokumentacji,
którą posiadała.
Zaznaczył także,
że ww. szukała
także innych
rozwiązań
kredytowych,
przy czym nie
potrafił w tym
zakresie nic
więcej

konkretnego
powiedzieć.

Na wstępie
niniejszego
uzasadnienia
przywołano już
treść art.438 pkt
2 kpk, zgodnie
z którym zmiana
lub uchylene
wyroku jest
możliwa jedynie
w sytuacji, w
której obraza
przepisów
postępowania
mogła mieć
wpływ na treść
orzeczenia. W
realiach
niniejszej
sprawy o tego
rodzaju sytuacji
nie może być
mowy. Skarżący
także w
uzasadnieniu
apelacji
obowiązkowi
wykazania
takiego związku
także nie
podołał.

Także i ten
apelujący nie
ustrzegł się
błędu, o którym
mowa była już w
pkt I niniejszego
uzasadnienia a
dot. łączenia
zarzutów obrazy
art.7 kpk (pkt
3) z art.5 §
2 kpk (pkt
4). Oczywistym
jest, że także
w tym miejscu
aktualny jest

wywód dlaczego tego rodzaju działanie jest przeciwnie skuteczne. Odnosząc się do treści tego ostatecznego zarzutu wypada zaznaczyć, że nawet istnienie dwóch różnych wersji wydarzeń dot. świadomości oskarżonej co do podrobionych i nierzetelnych dokumentów przedkładanych w bankach nie świadczy jeszcze o istnieniu okoliczności, o których mowa w art.5 § 2 kpk. Jak bowiem trafnie zauważył Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z dnia (...) wątpliwości, o jakich mowa w przepisie art.5 § 2 kpk, odnoszą się do zagadnień związanych z ustaleniami faktycznymi, a więc do sytuacji, gdy z zebranego materiału dowodowego wynikają różne wersje, a żadnej z nich nie daje się wyeliminować drogą dostępną weryfikacji. Nie

należą natomiast do nich wątpliwości – tak jak w rozpoznawanej sprawie – związane z problemem oceny dowodów, a więc który z wzajemnie sprzecznych dowodów zasługuje na wiarę, a który tego waloru nie ma. Jeżeli sąd dokona ustaleń na podstawie swobodnej oceny dowodów i ustalenia te są stanowcze to nie może zachodzić obraza art.5 § 2 kpk. Także i ten zarzut okazał się więc chybiony.

Zarzuty dot. naruszenia art.7 kpk w zw. z art.410 kpk (pkt 3 a-i) oraz błędów w ustaleniach faktycznych (pkt 1-3) nie zasługiwały na akceptację sądu odwoławczego.

Są one oparte na poczynionej przez obrońcę błędnej ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Uwaga ta odnosi

się do zeznań świadków A. Z. (1), P. M. (1), Ł. M. (1) i E. O.. Należy przy tym zaznaczyć, że kluczowe znaczenia miały niewątpliwie wypowiedzi pierwszych trzech ww. osób. Przede wszystkim w pkt 3a apelacji jej autor próbuje wypaczyć sens twierdzeń A. Z. (1) na k.118 TO nr 32 dot. ww. Zabieg ten powielił zresztą na s.8 uzasadnienia ww. środka odwoławczego. Co do oskarżonej L. J. ww. świadek nie był wówczas kategoriyczny. Dowodem tego jest niewątpliwie aż trzykrotne użycie w wyjaśnieniach zwrotu „chyba” odnoszącego się do stanu jej świadomości tempore criminis: np. „...chyba do końca nie zdawała sobie sprawy, że może to być przestępstwem...” Zważywszy na liczbę klientów

kancelarii ww.
niepamięć ta
nie jest niczym
nadzwyczajnym.
Takich
wątpliwości nie
mieli bynajmniej
P. M. (1)
(vide: k.57, 116v
TO nr 29 :
„...kredyty dla
niej
pozyskaliśmy na
podstawie
sfalszowanych
dokumentów o
czym ona
wiedziała i na co
się zgodziła...”) i
Ł. M. (1) (vide:
k.128v-129 TO
nr 28 : „...L.
J. w pełni
świadoma naszej
działalności i
sfalszowania
ww.
dokumentów...”
). Wynika z nich
jednoznacznie
i kategorycznie,
że L. J. była w
pełni świadoma
zarówno
sposobu
działania
Kancelarii (...),
jak i faktu
sfalszowania
dokumentów
niezbędnych do
uzyskania przez
nią kredytów.
Ocena wyjaśnień
a następnie
zeznań ww.
poczyniona
przez sąd meriti
jest co do zasady
prawidłowa i

znajduje oparcie oraz ochronę w art.7 kpk. W tym zakresie Sąd Apelacyjny podtrzymuje też rozważania jakie w tym zakresie poczynił już powyżej. Z tego też powodu sąd odwoławczy nie podzielił dot. jej zastrzeżeń zawartych w apelacji. Szczególnie niefortunne jest twierdzenie obrońcy jakoby sposób uzasadnienia ww. oceny „naruszał przysługujące oskarżonej prawo do sądu, prawo do rzetelnego procesu, prawo do rozpoznania jej indywidualnej sprawy” (vide: s.6 apelacji). Skarżący nie dostrzega, że Kancelaria (...) w ten sposób „załatwiała” sprawy wielu (jak ww. sam przyznawał kilkuset) klientów, opierając się na wypracowanym schemacie postępowania.

Naturalnym jest zatem, że część podejmowanych czynności była identyczna, wręcz typowa i standardowa. Sytuacji tej nie zmienia przywołanie zeznań P. M. (1) z dnia 5.12.2017r., skoro sam skarżący podkreślił, że opisana wówczas sytuacja podpisywania czystych kartek in blanco nie dotyczyła oskarżonej. Oczywiście jest, że współpracując z organami ścigania ww. świadkowie realizowali swój interes procesowy, jakim było złagodzenie kary. Skarżący zdaje się zapominać, że taki indywidualny interes procesowy miała też przecież i jego mandantka. Jest to bowiem cecha każdego uczestnika postępowania. Nawet fakt skorzystania z dobrodziejstwa

warunkowego
zawieszenia kary
czy też
nadzwyczajnego
jej złagodzenia
nie powoduje
przecież, że
wypowiedzi
osoby
pomawiającej
innych
współsprawców
są a priori
niewiarygodne.
Należy bowiem
pamiętać, że
mijając się
z prawdą
narażali się
określone
konsekwencje
procesowe.
Odmienne
dywagacje
obrońcy na s.8-9
uzasadnienia
apelacji nie
zasługują zatem
na akceptację.
Nie można przy
tym zgodzić się
z apelującym, że
dokonując oceny
wiarygodność
ww. osób sąd
I instancji nie
uwzględnił
należyście
specyfiki
dowodu „z
pomówienia”.
Treść
uzasadnienia
zaskarżonego
wyroku na
s.104-106 temu
przeczy. Wbrew
obawom
skarżącego
wywód ten

pozwala na
rekonstrukcję
toku
rozumowania
sądu meriti,
który ww.
źródłom
dowodowym
przyznał walor
wiarygodności.
Rację ma
natomiast autor
apelacji, że na
s.37
uzasadnienia
zaskarżonego
wyroku Sąd
Okręgowy
błędnie
odnotował, że
oskarżona
osobiście
przedstawiła
istotne dla
sprawy
dokumenty
w bankach.
Przeczy temu nie
tylko ustalenie
zawarte w pkt 16
(pkt X i XI
części wstępnej)
wyroku, ale
i zapisy na
s.32, 34 jego
uzasadnienia.
Prawidłowość
rozstrzygnięcia
znajdującego się
w cyt. orzeczeniu
przesądza treść
dokumentów
źródłowych w
tzw. teczkach
kredytowych
(TK nr 31
– k.85, TK nr
35 – k.62).
Wynika z nich
jednoznacznie,

że oskarżona w tym zakresie korzystała z pośrednictwa Kancelarii (...). Błędny zapis w uzasadnieniu wytknięty słusznie przez obrońcę w pkt 3c apelacji nie miał więc żadnego wpływu na treść wyroku.

Bagatelizowanie tych dokumentów przez obrońcę w pkt 3f nie wytrzymuje krytyki. Wynika z nich bowiem także i to, że to oskarżona podpisała się osobiście na dokumentach przedłożonych w obu bankach (vide: TK nr 31 – k.1, TK nr 35 – k.2). Nie ma przy tym mowy by uznać – tak jak czyni to skarżący w pkt 3i apelacji – że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala wyłącznie na przypisanie oskarżonej zamiaru ewentualnego.

Także treść zaskarżonego wyroku i jego uzasadnienie

wskazują, że również dla sądu meriti oczywistym było, że L. J. działała z zamiarem bezpośrednim. Uwaga ta odnosi się zarówno do znamion zawartych w art.286 § 1 kk, jak i w art.297 § 1 kk. Żadnego wpływu na powyższą ocenę nie ma porozumienie jakie oskarżona zawarła z bankiem. Było to bowiem działanie ex post, mające miejsce już nie tylko po zawarciu istotnej dla sprawy umowy (i wprowadzeniu w błąd), ale nawet po niekorzystnym rozporządzeniem mieniem banku. Działania takie można zatem traktować li tylko w kategoriach zmierzających do naprawienia szkody. Nie mają więc wpływu na ocenę zamiaru oskarżonej tempore criminis jakie usiłuje nadać

mu skarżący.
W pkt 3h
apelacji obrońca
wypacza także
sytuację
oskarżonej w
dacie czynów.
Uwaga ta odnosi
się przede
wszystkim do
jej zdolności
kredytowej w
tym czasie.
Apelujący
przemilcza w
tym miejscu, że
oskarżona sama
przyznawała
(vide: k.22
TO nr 12),
że borykała się
już wówczas z
problemami w
spłacie swoich
zobowiązań:
„...gdy rozpoczął
się kryzys i
działalność
zaczęła gorzej
iść a nadto
pogorszył się
kurs franka
i zaczęły się
problemy ze
spłatą, zaczęłam
uzyskiwać
kredyty. Między
innymi
zwróciłam się do
firmy pana Z....”.
Sąd Apelacyjny
podziela
stanowisko
(vide: wyrok
Sadu
Apelacyjnego w
W. z dnia
9.11.2017r., II
AKa 311/17),
że w przypadku

kredytów
(oszustw)
bankowych
ustanowienie
zabezpieczeń, a
nawet częściowa
realizacja
umowy, jest
włączona w plan
przestępczy, w
celu uzyskania
korzyści z co
najmniej części
niespłaconego
zobowiązania, z
nadzieją na
całość. W tej
sytuacji nawet
uiszczanie rat
kredytowych
w początkowej
fazie (TO nr 12
– k.54, 56) nie
przeczy jeszcze
ustaleniom Sądu
Okręgowego,
zwłaszcza jeżeli
uwzględni się
dalsze losy ww.
zobowiązań
oskarżonej
wobec banków
(...) S.A. i (...) S.A.

Odnosząc się do
zarzutu
zawartego w pkt
3 na s.5 apelacji
obrońcy oraz jej
uzasadnienia na
s.11 ww. środka
odwoławczego
wypada
przypomnieć, w
ślad za Sądem
Najwyższym
(wyrok
z   dnia
18.07.2023r., III

KK 123/22), że
doprowadzenie
do
niekorzystnego
rozporządzenia
mieniem
stanowi
realizację
znamienia
występku z
art.286 § 1
kk. Ewentualna
szkoda powstała
na skutek
takiego
rozporządzenia
już do kręgu
znamion tego
typu czynu
zabronionego
nie należy i
orzekanie w
jej przedmiocie
ma charakter
następczy i
autonomiczny
względem
ustaleń w
przedmiocie
niekorzystnego
rozporządzenia
mieniem.
Wartość mienia,
którym
niekorzystnie
rozporządzono,
nie musi być
tożsama z
wartością
wyrządzonej
szkody, co ma
przełożenie na
kwotę
zasądanego
obowiązku
naprawienia
szkody. Oznacza
to, że
wystąpienie
szkody nie

należy do
znamion ww.
przestępstwa.
Fakt późniejszej
częściowej spłaty
kredytu np. na
skutek
zawartego
porozumienia z
bankiem nie ma
więc wpływu
na wysokość
ustalonej kwoty
niekorzystnego
rozporządzenia.
Jest to wynik
przyjętego w
orzecznictwie
założenia,
że przestępstwo
oszustwa z
art.286 § 1 kk
jest dokonane z
chwilą
niekorzystnego
rozporządzenia
mieniem, a tą
chwilą jest
moment
przyjęcia przez
pokrzywdzonego
lub nałożenia na
pokrzywdzonego
zobowiązania
(vide: np.
wyrok Sądu
Okręgowego w
Siedlcach z dnia
19.07.2022r., II
Ka 366/22).

Na zakończenie
omawiania tej
apelacji zgodzi
się należy z
jej autorem,
że na s.133
uzasadnienia
zaskarżonego
wyroku

zaistniała
oczywista
omyłka pisarska.
Podzielając
stanowisko
obrońcy Sąd
Apelacyjny
dokonał
stosownej
korekty w trybie
art.105 § 1 kpk.

**IV. Apelacja
obrońcy
oskarżonego
L. K. (1):**

Środek
odwoławczy
wniesiony na
korzyść ww.
oskarżonego
okazał się o tyle
przydatny,
że pozwolił na
korektę
zaskarżonego
orzeczenia w
zakresie daty
czynu
przypisanego w
pkt IV oraz
kwalifikacji
prawnej w pkt
5. W pozostałym
zakresie wywody
apelacji nie
zasługiwały na
uwzględnienie.

Rację ma
niewątpliwie
obrońca, że
w pkt IV
zaskarżonego
wyroku błędnie
określono czas
w jakim
oskarżony
działał. Treść

materiałów
źródłowych (TK
nr 2 –
k.2) dowodzi
jednoznacznie,
że doszło do
oczywistej
omyłki
pisarskiej.
Została ona
skorygowana
przez sąd
odwoławczy
w trybie art.105 §
1 kpk. Nie jest to
bynajmniej błąd
w ustaleniach
faktycznych –
jak dowodził
skarżący –
wymagający
zmiany
rozstrzygnięcia
in meritum.

Konieczność
taka istniała
natomiast co
do kwalifikacji
prawnej
zawartej w pkt
5 zaskarżonego
wyroku. Na s.132
uzasadnienia
tego orzeczenia
sąd I instancji
przyznał się
zresztą do
błędnego
przypisania
oskarżonemu
działania w
warunkach
art.12 kk. Z
tego powodu
Sąd Apelacyjny
zmienił
rozstrzygnięcie
w tym zakresie
na korzyść

oskarżonego
eliminując ww.
przepis
z podstawy
skazania.

Z kolei pozostałe
zarzuty błędów
w ustaleniach
faktycznych, czy
też naruszenia
przepisów art.4
kpk, w zw.
z art.410 kpk,
art.7 kpk w
zw. z art.92
kpk rozmięły
się z realiami
niniejszego
postępowania.

Wywody na
temat **art.410
kpk** wyrażone
powyżej są nadal
aktualne także
co do sytuacji
oskarżonego Ł.
K. (1). Sąd
Apelacyjny w
pełni je
podtrzymuje,
stąd też nie
ma potrzeby
ich powielania
także i tym
miejscu. Fakt
nieuwzględnienia
dowodów
przemawiających
na korzyść
oskarżonego
(czyli de facto
jego wyjaśnień)
i przydanie
waloru
dowodom
przeciwym
takiego
znaczenia nie

mają. Z kolei odnośnie zakresu zastosowania **art.4 kpk** – a zatem w konsekwencji również i możliwości podniesienia trafnego zarzutu jego naruszenia – stwierdza się w doktrynie, iż „zachowanie obiektywizmu wyrażać się ma według komentowanego przepisy uwzględnianiem okoliczności przemawiających na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego. Nakaz ten traktować należy jako ogólną dyrektywę procesu karnego. Na nieporozumieniu polegałby zarzut obrazy komentowanego przepisu oparty na twierdzeniu, iż sąd (lub inny organ procesowy) pewne dowody przemawiające na niekorzyść oskarżonego uczynił podstawą orzeczenia, odmówił zaś

wiary dowodom przemawiającym na jego korzyść. Sens omawianej dyrektywy sprowadza się do tego, że organ procesowy, po dokonaniu oceny dowodów w sposób zgodny z dyrektywami wynikającymi z art.7 kpk i ustaleniu faktów rozpoznawanej sprawy, wszystkie te fakty powinien następnie wziąć pod uwagę przy podejmowaniu decyzji procesowych (vide: „Kodeks postępowania karnego. Komentarz”, Tom I, pod red. P. Hofmańskiego, C.H.Beck Warszawa 1999r. , str. 30). W pełni należy zgodzić się zatem z poglądem (vide: m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w W. z dnia 10.07.2019r., II AKa 94/18), że przepis art.4 kpk formułuje jedynie adresowaną do organów postępowania

karnego zasadę
obiektywizmu.
Zarzut obrazu
tego przepisu nie
może stanowić
samodzielnej
podstawy środka
odwoławczego,
jako że przepis
ten zawiera
ogólną zasadę
postępowania,
nie nakazuje
zaś ani nie
zakazuje sądowi
konkretnego
sposobu
procedowania.
Wykazanie,
że w toku
postępowania
odwoławczego
doszło do
naruszenia
zasady
obiektywizmu
wymaga
wskazania
uchybień
konkretnych
przepisów
służących
realizacji tej
zasady. Dopiero
wskazanie tych
przepisów
ustawy
procesowej,
które miał sąd
naruszyć, wbrew
tej zasadzie
obiektywizmu,
o której ten
przepis stanowi,
czyniłoby taki
zarzut formalnie
poprawnym. Sąd
odwoławczy nie
podzielił także
zarzutu

rzekomego naruszenia w tej kwestii **art.92 kpk**. Stanowi on bowiem, że podstawę orzeczenia może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w postępowaniu, mających znaczenie dla rozstrzygnięcia. Przepis ten wprowadza ogólną dyrektywę, zgodnie z którą orzeczenia zapadające w postępowaniu karnym muszą się opierać na całokształcie ujawnionych w jego toku okoliczności, jeżeli mają one znaczenie dla rozstrzygnięcia. Przepis ten reguluje zatem podstawę faktyczną orzeczenia. Ujawnienie okoliczności w toku postępowania sądowego wymaga, aby cały skład, orzekając, zapoznał się z danym dowodem. Tym samym rażącym naruszeniem

prawa procesowego będzie jedynie orzekanie kolegialne w sytuacji niezapoznania się niektórych osób ze składu z częścią materiału dowodowego (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z 11.03.2009r., IV KK 359/08). Sytuacja taka nie miała jednak przecież miejsca w rozpoznawanej przed Sądem Okręgowym sprawie. Skarżący myli opisaną sytuację procesową z tą określoną w art.410 kpk, co do której wypowiedziano się już na wstępie. Uprzednio zastrzeżono także, że **zarzut błędnych ustaleń faktycznych** rozpoznawany będzie łącznie z tym dot. rzekomego naruszenia **art.7 kpk**, albowiem są one funkcjonalnie związane. Co

do Ł. K.
(1) sprowadzają się do kwestii świadomości ww., że dokumenty finansowe związane z prowadzoną przez niego działalnością oraz treść wniosku kredytowego są nierzetelne, nie odpowiadają prawdzie. Uwaga ta odnosi się także do zamiaru wprowadzenia pracowników banku w błąd. Stawiając te zarzuty obrońcy przeciwstawił zeznaniom A. Z. (1), P. M. (1) i Ł. M. (1) wyjaśnienia Ł. K. (1), dowodząc, że ten ostatni został przez nich niesłusznie pomówiony. W szczególności nie można zgodzić się z wątpliwościami generowanymi w pkt 3 i na s.7 apelacji co do tego czy oskarżony w procesie pozyskania kredytów opisanych w pkt III

i IV korzystał w pomocy i pośrednictwa Kancelarii (...). Wynika to z dokumentów zawartych w teczkach kredytowych (nr 32 – k.2, nr 46 – k.62). Okoliczność ta bynajmniej nie ekskulpuje oskarżonego, tak jak sugerował to skarżący na s.7 apelacji. Zapomina on bowiem o podziałem ról w przestępstwie. Nikt nie stawiał przecież oskarżonemu zarzutu, że osobiście fałszował dokumentację przedłożoną banku. Bez jego udziału przestępstwo jednak by nie zaistniało. To on był zresztą głównym jego beneficjentem (pozostali korzystali z prowizji od uzyskanych kredytów). Nie ma przy tym większego znaczenia, że sąd meriti na s.19 uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie

określił „ w
jaki sposób Ł.
K. nawiązał
kontakt z
prowadzoną
przez nich
Kancelarią
Doradców”. Dla
kwestii znamion
art.286 § 1 kk,
art.297 § 1 kk i
odpowiedzialność
karnej za oba
przypisane ww.
czyny jest to
obojętne. Także
ww. świadkowie
w tym zakresie
nie wypowiedali
się w sposób
kategoryczny, co
wbrew
twierdzeniom
obrońcy
świadczy
pozytywnie o ich
odpowiedzialności
za słowo.
Zaznaczali
bowiem, że nie
są w tym
zakresie pewni
i opierają się
li tylko na
przypuszczeniach
(skarżący
pomija przy tym
tendencyjnie, że
oskarżony także
nie potrafił tego
określić: „... nie
pamiętam już w
jaki sposób ale
prawdopodobnie
z czyjegoś
polecenia
trafiłem do
kancelarii (...)
w P. ...” –
k.39-40 TO nr

2). Uwaga ta odnosi się do dokładnej rekonstrukcji procesu przedłożenia istotnych dla sprawy dokumentów w banku. Istotny jest niewątpliwie fakt, że miał on świadomość co do nierzetelności ww. dokumentów, tym bardziej, że wymagały one jego podpisu. Sąd Okręgowy prawidłowo przy tym ustalił, że był on uprzednio uprzedzony przez A. Z. (1), że dla uzyskania kredytu może zająć konieczność przerobienie niektórych dokumentów. Sytuacja taka została w pełni zaakceptowana przez oskarżonego. Zeznania świadka P. M. (1) na k.2569 – w połączeniu ze specyficzną procedurą udzielania kredytu przez Bank (...) S.A. – wykluczają podawana przez Ł. K. (1) wersję wydarzeń

(vide: k.2568)
forsowaną przez
skarżącego w
apelacji (s.7).
Świadek ten
zwrócił uwagę
na jeszcze jeden
aspekt sprawy
skrzętnie
pomijany przez
autora apelacji:
„... skoro pan
K. twierdzi, że
uzyskałby kredyt
bo sytuacja jego
firmy była
dobra, to
dlaczego
przyszedł do nas,
a nie do firmy
w swoim miejscu
zamieszkania,
szczególnie,
że kontakty z
naszą firmą
wiązały się
dodatkowym
wynagrodzeniem.
Procedura
załatwienia
kredytu w banku
(...) trwa 1
dzień, dlatego
bezsensowne są
twierdzenia
pana K., że
zależało mu na
czasie. Takie
same procedury
są w P., B.
i każdym innym
mieście...” (vide:
k.2570).
Sugestie
prezentowane w
apelacji (s.8), że
w przypadku
oskarżonego
standardowa
procedura

przyjmowania wniosku kredytowego w ww. banku mogła nie zostać zachowana ma postać li tylko spekulacji i nie jest poparta jakimkolwiek wiarygodnym materiałem dowodowym. Swoje hipotezy apelujący buduje zresztą w opozycji do dokumentacji zgromadzonej w Tecze kredytowej nr 46 (vide: np. k.3, 4v, 16v, 62). Twierdzenie obrońcy, że wyjaśnienia a następnie zeznania trzech osób obciążających oskarżonego są niewystarczającym dowodem winy nie wytrzymuje krytyki. Uwaga ta dot. zwłaszcza stwierdzenia, że Ł. K. (1) podpisując istotne dla sprawy dokumenty nie miał świadomości „ brzmienia całości dokumentacji zgromadzonej w tym zakresie” (s.7

apelacji). Fakt, że ww. byli osobami pierwszoplanowymi w przedmiotowym procederze sytuacji tej nie zmienia. Wręcz przeciwnie, mieli najlepszy ogląd sytuacji, m.in. z udziałem oskarżonego. Dowodem tego są twierdzenia A. Z. (1) (vide: k.117 TO nr 32), Ł. M. (1) (vide: k.30 i 127v TO nr 28 : „... K. oczywiście w pełni świadomy, że kredyty te pozyskał przy naszym udziale na podstawie sfalszowanych przez nas dokumentów finansowych...”) oraz P. M. (1) (vide: k.115v-116 TO nr 29 : „... papiery mu zrobiliśmy. On w pełni świadomy naszej w tym względzie działalności. Wyraził na to zgodę...”). Wiarygodności ww. źródeł dowodowych nie wyklucza bynajmniej eksponowany w uzasadnieniu

apelacji (s.8)
fakt uprzedniego
prowadzenia
przez Ł. K.
(1) działalności
gospodarczej bez
zatargów z
prawem.
Oskarżony w
trakcie
przesłuchania w
dniu (...) sam
zresztą przyznał,
że „... w (...)”
rozpoczęły się
kłopoty
finansowe
związane z
prowadzoną
działalnością,
prowadzoną
inwestycją
budowlaną w
dom mieszkalny,
jak i stratami
powstałymi na
skutek mojej
„gry” na giełdzie
papierów
wartościowych.
Chcąc ratować
firmę i polepszyć
swoją sytuację
finansową oraz
poprawić
sytuację
finansową firmy
podjąłem
działania w
kierunku
uzyskania
kredytu...” (vide:
k.39 TO nr
2). Wbrew
twierdzeniom
obrońcy sytuacji
oskarżonego nie
można traktował
li tylko jako
„ przejściową

trudność w
spłacie
zadłużenia”. Nie
wystąpiła
w tym zakresie
nagle i
nieprzewidziana
przez
oskarżonego
zmiana sytuacji
faktycznej po
zawarciu umowy
z dnia (...)Treść
dokumentów
załączonych do
teczek
kredytowych
nr 32 i
46 dowodzi,
że ulegała ona
systematycznemu
pogorszeniu.
Nieprzypadkowo
sytuacja
procesowa obu
czynów
przypisanych
oskarżonemu
nie jest tożsama.
Zachowanie i
zamiar
oskarżonego w
obu
przypadkach nie
były bowiem
identyczne. O
ile w przypadku
„pożyczki
pieniężnej dla
małych firm”
z (...) S.A.
z(...) (pierwszej
chronologicznie)
została ona
ostatecznie
rozliczona
jeszcze przed
skierowaniem
aktu oskarżenia
do Sądu to

w przypadku pożyczki z Banku (...) S.A. z (...)tak się już nie stało. Z tego też powodu kwalifikacja prawna obu czynów różni się i jedynie ten drugi został potraktowany jako oszustwo z art.286 § 1 kk w zw. z art.294 § 1 kk. obrońca sam przyznał, że nastąpiło to dopiero w dniu (...) (s.6 apelacji), tak więc może być traktowane li tylko w kategoriach naprawienia szkody. W tym miejscu należy zaznaczyć, że część należności (...) S.A. umorzył oskarżonemu (vide: k.85 TO nr 2). Rację ma zatem obrońca, że sąd I instancji okoliczności tych należycie nie dostrzegł (s.20 uzasadnienia wyroku). Z kolei prowadzenie negocjacji z bankiem, zawieranie porozumień, częściowe spłaty, itp. czynności nie wykluczają

jeszcze
uprzedniego
zamiaru
oszustwa.
Ta ostatnia
uwaga dot.
niewątpliwie
czynu
przypisanego
oskarżonemu w
pkt III. Należy
przy tym mieć
na uwadze treść
opisu ww. czynu.
Oskarżony złożył
w banku
nierzetelne
dokumenty dot.
swojej sytuacji
finansowej czym
wprowadził
pracowników
ww. banku w
błąd co do
zamiaru
i możliwości
spłaty
zaciągniętego
zobowiązania
finansowego, w
następstwie
czego doszło do
niekorzystnego
rozporządzenia
mieniem banku.
Z tego też
powodu sąd
odwoławczy w
pełni podziela
stanowisko
utrwalone w
orzecznictwie
(vide: np.
analogicznie
[w:] wyroki Sądu
Apelacyjnego w
Szczecinie z dnia
24.03.2022r., II
AKa 236/21; z
dnia

31.03.2022r., II
AKa 253/21), że
w takiej sytuacji
zachodzi
kumulatywny
zbieg art.297
§ 1 kk i
art.286 § 1 kk.
Występuje on
w szczególności
wtedy, gdy
sprawca,
przedkładając
dokumenty, o
których mowa
w art.297 §
1 kk, dąży
do uzyskania
kredytu lub
pożyczki albo
innej formy
wsparcia
finansowego
wymienionej w
art.297 § 1 kk
i jednocześnie
podejmuje
oddziaływania,
mające
doprowadzić do
uzyskania przez
niego korzyści
majątkowej
przez
niekorzystne
rozporządzenie
mieniem,
polegające na
uzyskaniu jednej
z form wsparcia
finansowego
wymienionych w
art.297 § 1 kk
w wyniku
wprowadzenia w
błąd podmiotu
udzielającego tej
formy
finansowania i
doprowadzając

ten podmiot w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem.

Wskazuje się, że sprawca przestępstwa z art.297 § 1 kk ponosi odpowiedzialność już za samo wprowadzenie w błąd co do okoliczności istotnej m.in. dla uzyskania dofinansowania, co nie oznacza przecież, że gdy to wprowadzenie w błąd spowodowało niekorzystane rozporządzenie mieniem i było dokonane w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, nie poniesie on odpowiedzialności także za oszustwo określone w art.286 § 1 kk. Sytuacja taka miała niewątpliwie miejsce w rozpoznawanej sprawie.

Niekorzystnym rozporządzeniem mieniem przy zawarciu umowy kredytowej nie musi być bowiem

powstanie
rzeczywistej
straty w sensie
materialnym,
lecz np. już sam
fakt przyznania
takiego kredytu
bez
odpowiedniego
zabezpieczenia,
z ryzykiem
utruty
wplaconych
środków i
nieuzyskania
odsetek. W
niniejszej
sprawie bank
zmuszony był
z tego powodu
wszczynąć
postępowanie
egzekucyjne
(KM 5537/12),
co podważa
założenie
skarżącego,
o braku
niekorzystnego
rozporządzenia.
Jak słusznie
zaznaczył Sąd
Najwyższy
(vide:
postanowienie z
dnia
29.04.2022r., IV
KK 111/22),
uznaniu, że
doszło do
niekorzystnego
rozporządzenia
mieniem nie
sprzeciwia się
nawet fakt, że
świadczenie
wzajemne
zostało finalnie
w całości
zaspokojone

przez sprawcę.
Jak już wcześniej
wykazywano
przy
przestępstwie
oszustwa istotne
jest to, czy
pokrzywdzony
rozporządziłby
swoim mieniem,
gdyby wiedział,
jaki jest
rzeczywisty stan
rzeczy. Nie
budziło
wątpliwości
Sądu
Apelacyjnego, że
gdyby oskarżony
rzetelnie
poinformował
bank o swojej
sytuacji to do
takiego
rozporządzenia
by nie doszło.
Oczywistym jest
bowiem, że
nawet godząc
się na zawarcie
umowy bank w
takim wypadku
wymagałby
odpowiednio
solidniejszych
zabezpieczeń. Z
tego też powodu
odmienne
dywagacje
autora apelacji
na s.9-10 nie
wytrzymują
krytyki,
albowiem mają
postać
spekulacji. Fakt,
że oskarżony
przeczył
zamiarowi
oszustwa

<p>sytuacji tej nie zmienia. Świadczą o tym wskazane powyżej dowody i podejmowane przez niego działania.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Apelacja obrońcy oskarżonego W. G. (2):</p> <p>1. O zmianę zaskarżonego wyroku w całości w zakresie dotyczącym oskarżonego W. G. (2) poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów; ewentualnie</p> <p>2. O zmianę zaskarżonego wyroku co do jego pkt. 1, 2, 3 i 38 poprzez uchylenie wymierzenia oskarżonemu grzywny, a z ostrożności co najmniej jej znacznego obniżenia, jak i uchylenie zasądzenia od oskarżonego kosztów sądowych, a z ostrożności</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

co najmniej
ich znacznego
obniżenia;
ewentualnie
3. uchylenie
zaskarżonego
wyroku w całości
co do
oskarżonego W.
G. (2) i
przekazanie
sprawy do
ponownego
rozpoznania
Sądowi I
instancji.

zasadny

częściowo
zasadny

niezasadny

zasadny

częściowo
zasadny

niezasadny

**Apelacja
obrońcy
oskarżonego
J. W. (1):**

1. o zmianę
zaskarżonego
wyroku w
zaskarżonej
części i
uniewinnienie
oskarżonego od
wszystkich
zarzucanych mu
czynów w
całości,

ewentualnie:

2. uchylenie
zaskarżonego
wyroku w
zaskarżonej
części i
przekazanie
sprawy sądowi
I instancji do
ponownego
rozpoznania w
tym zakresie.

**Apelacja
obrońcy**

**oskarżonej L.
J.:**

O zmianę
zaskarżonego
wyroku poprzez
uniewinnienie
oskarżonej,
ewentualnie o
uchylenie
zaskarżonego
wyroku w całości
i przekazanie
sprawy sądowi
I instancji do
ponownego
rozpoznania.

**Apelacja
obrońcy
oskarżonego
E. K. (1):**

1. o
uniewinnienie
oskarżonego od
zarzucanych mu
czynów,

ewentualnie o:

2. uchylenie
zaskarżonego
wyroku i
przekazanie
sprawy sądowi
I instancji do
ponownego
rozpoznania.

Zwiążle o
powodach
uznania wniosku
za zasadny,
częściowo
zasadny albo
niezasadny.

OKOLICZNOŚCI**PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

1.

Zwięźle o
powodach
uwzględnienia
okoliczności**ZSTRZYGNIĘCIE****SĄDU
ODWOŁAWCZEGO****0.15.1.
Utrzymanie w
mocy wyroku
sądu
pierwszej
instancji**Przedmiot
utrzymania w
mocy**0.1 Wyrok
Sądu
Okręgowego
w P. z dnia
(...). (...),
z
wyłączeniem
brakującego
zaliczenia
okresu
rzeczywistego
pozbawienia
wolności L.
S. na poczet
wymierzonej
ww. grzywny**

<p>oraz zawartego w pkt 5 orzeczenia zawierającego art.12 kk co do oskarżonego Ł. K. (1).</p>		
<p>Zwiężle o powodach w utrzymania w mocy</p>		
<p>Brak skutecznych zarzutów apelacji i okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu w zakresie wykraczającym poza pkt 2 wyroku z dnia 26.06.2024r.</p>		
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>o.o.1Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok (pkt 2), w ten sposób, że: 1. na podstawie art.63 § 1 kk zaliczył</p>		

<p>oskarżonemu L. S. na poczet kary grzywny wymierzonej w pkt 34 okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia (...) uznając karę grzywny za wykonaną w całości,</p> <p>2. w pkt 5 wyeliminował przepis art.12 kk z podstawy skazania wobec oskarżonego Ł. K. (1).</p>			
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>			
<p>Zarzuty i argumenty apelacji obrońców oskarżonych L. S. i Ł. K. (1) w ww. zakresie.</p>			
<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
<p>1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	

Zwiąże powodach uchylenia	o		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia	o		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	o		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia	o		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			

0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
1.	<p>Na podstawie art.105 § 1 -2 kpk Sąd Apelacyjny (pkt 1 wyroku z dnia 26.06.2024r.) sprostował oczywiste omyłki pisarskie:</p> <p>1. w pkt IV zaskarżonego wyroku w ten sposób, że w miejsce „od(...)”</p> <p>2. w pkt XVI zaskarżonego wyroku w ten sposób, że w miejsce (...)</p> <p>3. na s.133 uzasadnienia zaskarżonego wyroku eliminują „w zw. z art.294 § 1 kk”.</p>	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	

4.	O kosztach	
5.	<p>obrony z urzędu za postępowanie odwoławcze Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art.29 ust.2 ustawy z dnia 26 maja 1982r. prawo o adwokaturze (tj. Dz.U. 2022.1184) i § 1, § 2 pkt 1 i 2, § 4 ust.1, 2 pkt 3-4, ust.3, § 17 ust.2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14.05.2024r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2024.763). Z tego też tytułu sąd zasądził na rzecz adw. M. S. (1) kwotę 1.476 zł (w tym 23 % podatek VAT), z tytułu zwrotu kosztów nieopłaconej nawet w części pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu W. G. (2).</p>	

O **kosztach
postępowania
odwoławczego**

Sąd Apelacyjny
orzekł na
podstawie
art.633 kpk,
art.634 kpk,
art.627 kpk,
art.636 § 1 kpk,
art.624 § 1 kpk
oraz art.8, art.1,
art.2 ust.1 pkt
4, art.3 ust.1
ustawy z dnia
23.06.1973r. o
opłatach w
sprawach
karnych (tj.
Dz.U.2023.123).
Na tej podstawie
zasądził od
oskarżonych na
rzecz Skarbu
Państwa koszty
sądowe za
postępowanie
odwoławcze po
1/7 od każdego
z nich w
kwotach:

1. od W. G. (2)
– 2.333 zł, przy
czyn zwolnił ww.
z obowiązku
ponoszenia
dalszych
wydatków dot.
ustanowienia
obrony z
urzędu w kwocie
1.476 zł,
2. od H. S. – 413
zł,
3. od J. W. (1) –
933 zł,

4. od L. S. – 413 zł,

5. od E. K. – 683 zł,

6. od L. J. – 1.733 zł,

7. od Ł. K. (1) – 1.933 zł.

Składają się na nie wydatki z tytułu uzyskania danych o karalności (po 30 zł), ryczałt za doręczenia (po 3 zł) oraz opłaty za II instancję. Orzekając w tym zakresie sąd odwoławczy miał na uwadze, że w stosunku do oskarżonych wskazanych powyżej w pkt 2-7 nie ujawniły się jakiegokolwiek okoliczności uzasadniające tezę, że nie są w stanie ponieść wywołanych przez nich kosztów sądowych. Mając z kolei na względzie aktualną sytuację materialną, osobistą i rodzinną W. G. (2) uznał, że nie jest on pokryć samodzielnie

	<p><u>całości</u> obciążających go kosztów sądowych. Uwaga ta odnosi się do kosztów obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym. Z tego też powodu zwolnił ww. od wskazanego wydatku.</p>
7. PODPIS	
M. S. (2) M. Ś. M. K.	